

บทนำ

นี้ ตั้งแต่พบว่า ‘จำความ’ ได้ ก็มีใครหลายคนบอกหล่อนว่า
“โตแล้ว น้องวาต้องเป็นเจ้าสาวของพี่เซนนะคะ”
‘ต้อง’ คำนี้ชัดเจน จนเด็กน้อยกะพริบตาปริบๆ เพราะถ้ามีคำว่า
‘ต้อง’ แปลว่าไม่มีทางเลือกอื่น ครั้นถามออกไปว่า ‘เจ้าสาว’ คืออะไร
ผู้ใหญ่กลับวางมือลงบนหัว แล้วลูบผมอย่างเบามือ
“โตขึ้นก็รู้อเอง”
จึงทำไม่บอกที่เดียวตอนโตละ

เมื่อพบว่าเริ่ม ‘รู้ความ’ วิธีการพูดของผู้ใหญ่ก็เปลี่ยนไป
“น้องวาแต่งงานกับพี่เซนนะคะ”
คำว่า ‘ต้อง’ กับ ‘เจ้าสาว’ หายไป แต่คำว่า ‘แต่งงาน’ เข้ามาแทนที่
ถึงเด็กหญิงจะรู้จักงานแต่งงานเพราะเห็นฉากแต่งงานในทีวีหลายครั้ง
ก็เชื่อว่าเข้าใจความหมายที่แท้จริง จึงตอบไปว่า
“น้องวาจะใส่ชุดสวยๆ สีขาวฟูฟ่องค่ะ”

“คะ ชุดสีอะไรก็ได้” ผู้ใหญ่ตะล่อมไปตามเรื่อง แล้วเก็บไปชุบชิบกันเองว่า “น้องวาซ้านะคะ ลูกพีรินเล่นพ่อแม่ลูกเป็นแล้ว แต่รายนี้คิดแต่เรื่องชุดสวยๆ”

ผู้ใหญ่ไม่รู้หรือ... พันวาเล่นพ่อแม่ลูกเป็น แต่เด็กหญิงไม่คิดจะเล่นกับพีเชน เพราะ...

“ไปห่างๆ ยายตัวเล็ก”

“น่ารำคาญจริง ยายตัวยุ่ง”

“ไปไป เล่นกับพวกนั้นไป”

เจอหน้าที่ไร พีเชนจะไล่หล่อนไปไกลๆ ทุกครั้ง แค่เดินตามต้อยๆ เข้าไปในสวนอย่างสงบเสงี่ยม ชาคริตก็ยังโวยวาย

“ไปห่างๆ! เฮ้ย! ดิน เดินเร็วหน่อย ไม่ต้องไปยุ่งกับยายนั่น” พีเชนขึ้นเสียงดัง จนพันวาก็มหน้างุด ดูท่าพีเชนจะไม่ชอบใจเท่าไรที่เพื่อนเล่นไม่เชื่อฟังเขา แล้วหันหลังกลับมาจูงมือพันวา นำเดินออกจากสวน

“เดี๋ยวตามไป ขอเอาตัวไปส่งบ้านก่อน” พีดิน... หัสดิน เป็นลูกพี่ลูกน้องของพีเชน เขาเพิ่งย้ายมาอยู่บ้านข้างๆ และจะแวะมาเล่นที่บ้านพีเชนเป็นพักๆ (พันวารู้ตลอด เพราะบ้านหล่อนติดกับกำแพงอีกด้านของบ้านพีเชน) ดูเผินๆ เหมือนพีดินจะใจดีกว่า แต่ลึกๆ พันวารู้ว่าเขากำลังปิดหล่อนให้ห่างตัวอย่างนุ่มนวล และรอบคอบกว่าพีเชน

“ทึ่งไว้ตรงนี้ เดี่ยวเป็นอะไร เราสองคนจะช่วย”

จึงไม่แปลกใจใหม่ ถ้าพันวาจะพูดเต็มปากตั้งแต่ยังเล็กกว่าหล่อนรู้สึกสบายใจที่จะตามพีเชนมากกว่าพีดิน เพราะความคิดและการกระทำของพีเชนเป็นเส้นตรงกว่า และง่ายต่อการเข้าใจ

พันวาเดินตัวแข็งตามพีดินกลับบ้าน ทำให้เด็กหนุ่มหัวเราะเบาๆ

“น้องวากลับพีหรือครับ”

เด็กชายวัยแก่กว่าสี่ปีมักพูดจาอ่อนหวานกับหล่อน ดีกว่า

การโหวกโหวกของพีเชนหลายเท่า แต่พันวากลับตัวสั้น เด็กน้อย
รีบล่าเหยี่ยว

“ไม่ค่ะ ไม่กลัว” แต่ไม่เข้าใจ...หัสดินมองว่าหล่อนเป็น ‘ตัวช่วย’
ซึ่งดูแล้วน่าจะหนักหนากว่า ‘ตัวนำรำคาญ’ ของพีเชนหลายเท่า

“ดีครับ พีดินไม่น่ากลัวสักนิด” เด็กหนุ่มหน้าตาหล่อเหลา
หัวเราะเบาๆ ทำให้ยิ่งดูน่ามอง แต่พันวากลับยิ้มไม่ออก “ถ้าใครถาม
น้องวาก็บอกว่าพวกพีเล่นซ่อนหาอยู่ในสวนหลังบ้านนะ”

นายนต์ตากลมโตขึ้นขึ้นมองเขาทันที

“แต่ว่า...”

หล่อนได้ยื่นพีเชนพูดว่า จะออกไปที่สวนสาธารณะใกล้บ้าน

“ตำแหน่งสวนอยู่หลังบ้านเหมือนกัน”

ก็จริง แต่มันนอกบ้าน ไม่ใช่ในบ้าน...หากลัญชาตญาณเตือน
พันวาให้พยับหน้าหงิกๆ ไป และเด็กหญิงก็เลือกที่จะเชื่อลัญชาตญาณ
ของตัวเอง

ใช้เวลาไม่นาน เด็กน้อยก็ได้ับทสรูป (ส่วนตัว) อีกว่า ไม่ว่าจะ
จะเป็นคู่หมั้น (แบบผิดกฎหมาย) อย่างพีเชนหรือญาติห่างๆ ของเขา
อย่างพีดิน ก็ไม่น่าเข้าไปใกล้ทั้งนั้น

หากผู้ใหญ่ก็ยังอยากให้หล่อนกลายเป็น ‘เจ้าสาว’ ของชาคริต
ในอนาคต เท่าที่พันวารู้ ผู้ใหญ่ฝั่งชาคริตมอบของหมั้นให้ครอบครัว
หล่อนตั้งแต่หล่อนยังคลานดื่อกแต่ก็อยู่บนพื้น แม้ว่าผิดกฎหมาย
เพราะการหมั้นโดยมีผู้ใหญ่รับรองจะทำได้เมื่ออายุสิบเจ็ดปีขึ้นไป แต่
ดูเหมือนทุกคนจะพร้อมใจกันมองข้าม

และ...แม้ว่าตัวว่าที่เจ้าบ่าวจะเบะปากทุกครั้งที่ได้ยิน

“เขาวากันว่า ต้องมีเมียชื่อบื้อ ระวังอะไรไม่เป็น ถึงจะดี”
ชาคริตมองอาการเอ๋อของสาวน้อยแล้วพูดแกมหัวเราะ “เพราะอย่างนี้
ผู้ใหญ่ถึงพยายามให้รับยายตัวเล็กเป็นเมีย นำรับน้กละ”

เด็กหนุ่มวัยมัธยมต้นพูดกับญาติวัยเดียวกัน ต่อหน้าเด็กหญิงวัยประถมห้า โดยไม่สนใจว่าสาวน้อยจะรู้สึกอย่างไร

แต่ต่อให้สงสัยว่า ‘เขาวา’ คือ ‘ใครว่า’ พันวาก็ยังทำหน้าที่

หัดตีปรัมเสียงเบา ก่อนยกมือสองข้างขึ้นปิดหูสาวน้อย แม้จะไม่มีประโยชน์อะไรเลยก็ตาม เพราะพันว่าได้ยินหมดแล้ว

คิดอีกที เขาอาจจะปิดเพื่อไม่ให้หล่อนได้ยินสิ่งที่เขาจะพูดต่อไปมากกว่า

“เฮ้ย...เดี๋ยวน้องเอาไปฟ้องผู้ใหญ่หรือก”

ร่างเล็กป้อมขาวกลมดินหลุนๆ แต่สะบัดมือที่ดินไม่หลุด

“พูดความจริง จะฟ้องได้ไง” ซาคริตโต้กลับอย่างไม่แยแส พลังตั้งมือญาติออกจากหน้าเล็ก แล้วก้มหน้าไปถามเสียงขำๆ กิ่งเยาะว่า “จริงไหม น้องวา!”

พันว้ายิ้ม...ตาใส...เหมือนไม่เข้าใจ...เพราะถ้าเข้าใจจะโดนตั้งทูลทางหัดตีนเหลือบตามองเด็กน้อย แล้วพูดเสียงเบาลงไปอีกว่า

“อย่าเผลอคิดว่าพี่เซนชอบสาวโง่เข้าจริงๆ ละ”

ใครจะคิด...พอรู้หรือกว่าซาคริตตำหล่อนทางอ้อมว่าโง่ แถมท้ายด้วยการประชดว่า ใครจะรับสาวชื่อบื้ออย่างหล่อนเป็นเมียในอนาคต

โซคร้าย...ที่พันวาไม่คิดว่าตัวเองโง่

โซคดี...ที่หล่อนได้รู้รสนิยมของซาคริตแต่เนิ่นๆ

เด็กหญิงเอียงคอ แล้วทำหน้าที่เหลือหลา “พี่ดินหมายความว่ายังไงคะ”

หล่อนไม่คิดจะอยู่เคียงข้างซาคริตในอนาคตอยู่แล้ว และดูเหมือนว่าหล่อนจะไม่ต้องลงทุนทำอะไรทั้งนั้น แค่อยู่เฉยๆ ยิ้มหวานๆ ทำตัวไม่มีสมมองต่อหน้าพี่เซน รอเวลาที่พี่ท่านรำคาญจนทนไม่ไหว แล้วหนีตามใครสักคนไปเอง

ซาคริตหัวเราะ พลังพูดอย่างสะใจว่า “เห็นไหมล่ะ”

หากหัสตินย่อตัวลง จ้องไปในตาสาวน้อยอย่างพิเคราะห์ เหมือน
เขาอยากค้นคว้าแม่หนูน้อยไม่รู้เรื่องเหมือนปากว่าจริงหรือไม่
พันว้ายิ้มชื่อ หากใจคด...นี่ก็อีกราย ภาวนาว่า ในอนาคตอย่าได้
อยู่ใกล้กันเลย หล่อนรับมือคนจับซ้อนอย่างพืดินไม่ไหวหรอก!

เมื่อพันว้าขึ้นม.ต้น เด็กสาวจึงเริ่มรู้ตัวว่า มุมมองของหล่อน
ที่มีต่อพืดินและพีเชนไม่ตรงกับคนทั่วไปนัก เพราะสาวน้อยสาวใหญ่
ชอบเข้าหาชาคริตและหัสติน มีที่กลายเป็นแฟนคลับไปก็ไม่น้อย แต่
สำหรับหล่อนแล้ว สองหนุ่มเป็นบุคคลที่ไม่น่าเข้าใกล้ เพราะชาคริต
รำคาญหล่อน ส่วนหัสตินก็เชื่อว่าชอบหล่อน แถมยังอ่านยากเกินไป

ส่วนที่พันว้าพอจะเห็นตรงกับชาวบ้านอยู่บ้างคือเรื่อง...

“พีเชนหล่อหล่อ”

“พืดินไซ้คุล”

พีเชนหล่อมาก หล่อแบบไร้ประโยชน์ หล่อแบบที่หล่อนอยาก
เทคอนกรีตลงไปให้กลายเป็นรูปปั้น ขยับปากขยับตัวไม่ได้...ส่วนพืดิน
ผู้ไซ้คุล...ถ้ามันหมายถึงความหนาวเหน็บอย่างตรงตัว หล่อนเห็นด้วย
อย่างยิ่ง

ขนาดโตเป็นสาวแล้ว คิดว่าเข้าใจโลกมากขึ้นแล้ว พันว้าก็ยัง
ไม่วายรู้สึกว่า สาวๆ ทั้งหลายในโลกนี้ล้วนมีสายตาผิดปกติ ไม่งั้น
จะหลงใหลชายผู้ผิดปกติสองคนนี้ได้ยังไง

“จดหมาย?” ชาคริตเลิกคิ้ว “จากใคร ยายตัวเล็ก”

พอพันว้าส่ายหน้า บอกว่าจำชื่อไม่ได้ เขาก็ยกมะ هنگให้

“งี่เง่า”

แต่ก็หยิบไปอ่าน

ส่วนหัสติน...

“มีคนฝากจดหมายมากับน้องว้าหรือครับ ขอขอบคุณมาก” เสียงพูด

ยังหนุ่มนวล “แต่ศัตรูที่เยอะ คงรับไว้ไม่ได้”

แล้วเจ้าจดหมายสี่ชมพูก็ถูกหย่อนลงถึงชยะไปโดยไม่ถูก
ปรายตามอง

พันวากลื่นน้ำลายลงคอไม่ลง ฟืนพุดเสียงแผ่วจนแทบเป็น
กระซิบบว่า

“สวยนะคะ”

หัสตินยิ้ม... ในแบบที่หล่อนอ่านไม่ออก และ... รีบเฟ้นโดยไม่คิด
จะอ่าน

จุดเปลี่ยนเริ่มขึ้นเมื่อพันวาเข้าสู่ช่วงปิดเทอมแรกของม.2
ซึ่งตรงกับม.6 ของชาคริตและหัสติน

“ปิดเทอมนี้พวกเราจะไปพักผ่อนที่ต่างจังหวัด... ที่บ้านของดิ
น้องวาไปด้วยกันนะจ๊ะ” มารดาของชาคริตเชิญชวน เพื่อสร้าง
สายสัมพันธ์ระหว่างสองบ้านให้แน่นแฟ้นขึ้น แน่หนอนว่าพ่อแม่ของ
พันวาตอบรับ

“วามีเรียนพิเศษค่ะ”

ต่อให้ฮ้อยากเที่ยว พันวาก็ไม่กล้ากระตือรือร้น เพราะพี่เซน
ทำตาถลนใส่หล่อนตั้งแต่แม่เขาเชิญชวนแล้ว

“น้องวาเรียนเก่งอยู่แล้ว ค่อยมาลงเรียนครึ่งหลังแล้วกันนะจ๊ะ”
แม่หล่อนบัดคำปฏิเสธทิ้ง แล้วดึงลูกสาวเข้ามากอดแน่น เหมือนจะสื่อ
ทางอ้อมว่า อย่าพุดอะไรออกมาอีกนะ

“ไปกันเถอะจ๊ะ แม่ได้ข่าวว่าบ้านของพี่ดินสวยมาก ๆ ๆ ๆ
แล้วแม่ก็ไม่ยอมให้น้องวาอยู่กรุงเทพฯ คนเดียวแน่นอน”

พันวาก็ยิ้มอ่อนๆ หลุบตามองต่ำ...เฮ้อ...อยู่กับคนรับใช้เต็มบ้าน
เรียกว่าอยู่คนเดียวได้ด้วยหรือคะ

1 พลอยขวัญ

‘บ้าน’ ของหัสตินอยู่ห่างจากกรุงเทพฯ สี่ชั่วโมง ถึงจะเรียกว่าบ้าน แต่พันวายุากเรียกว่า ‘หมู่บ้าน’ มากกว่า เพราะพื้นที่กว้างใหญ่ไพศาล มีทั้งอาคารและไร่สวนมากมาย ซึ่งเป็นฐานการผลิตหลักของตระกูล

พ่อกับแม่ของพันวามีหุ้่นในธุรกิจมหรันี่ประมาณห้าเปอร์เซ็นต์ แต่ไม่เคยมาถึงฐานการผลิตที่นี่ พ่อกับแม่จึงดูตื่นเต้นกว่าหล่อนเสียอีก (ถ้าพูดให้ถูกต้องจริงๆ พันว ‘เต้น’ จะกลับบ้านมากกว่าเต้นเต้น)

ที่พักชั่วคราวของพวกหล่อนเป็นบ้านแฝดที่ตั้งอยู่ติดภูเขา รับอากาศบริสุทธิ์ได้เต็มที่และเหมาะแก่การชมวิว ซึ่งเป็นส่วนที่เตรียมไว้รับแขกโดยเฉพาะ ส่วนครอบครัวของซาคริตพักที่บ้านหลัก เพราะเป็นญาติสนิทที่มาเยี่ยมเยียนทุกปี

เมื่อมาถึง หัสตินและครอบครัวมาต้อนรับอย่างพร้อมหน้าเล่นเอาพ่อแม่ของหล่อนยิ้มแก้มแทบปริ

แม่หล่อนบอกเล่ากำหนดการแบบสรุปลให้ลูกสาวซึ่งทำตัวเอ๋ๆ

ตลอดเวลาว่าจะไปเที่ยวชมที่ไหนบ้าง หากเด็กสาวสายหน้าแล้วรีบบอกว่า
“พ่อดินสัญญาว่าจะให้ขี่ม้าคะ วาไปนะคะ”

หัสตินคงตั้งใจช่วยชาคริต (และช่วยตัวเองไม่ให้ตกที่นั่ง
ลำบาก) โดยการแยกพันวออกจากกลุ่ม ซึ่งเข้าทางหล่อนพอดี

“น้องวาไม่แข็งแรง เดี่ยวจะตกลงมา” แม่หล่อนขมวดคิ้วมุ่น
คงไม่พอใจที่ไม่เป็นไปตามแผน หากเพราะพันวอ้างลูกชายเจ้าของบ้าน
ที่มาเยี่ยมเยียน เลยไม่กล้าปฏิเสธตรงๆ

“ไม่เป็นไรคะ เห็นว่ามีครูฝึก เพราะที่ฟาร์มทำเป็นสถานที่
ท่องเที่ยวด้วย”

พันวบอกเสียงเบา ทั้งที่ในใจแอบระรื่น ต่อให้รู้ว่าหัสตินและ
ชาคริตตั้งใจอยู่ห่างหล่อน แต่ก็เป็นเรื่องน่ายินดี

สาวน้อยไม่รู้วาลหล่อนเข้าใจผิด

“ครู... ละคะ”

“ครูต้องสอนนักท่องเที่ยว”

“น้องวาก็เป็นนักท่องเที่ยว และจ่ายเงินได้” พุดให้ถูกคือ พ่อแม่
ของหล่อนจ่ายเงินให้ได้

“ไม่ได้ ถ้าน้องวาท้องจ่ายเงิน พี่จะเสียหน้ามากที่รับรองแขกไม่ดี”

พันวากะพริบตาปริบๆ มองหัสตินก่อนจะหันไปมองม้าตัวมที่มา
ซึ่งเด็กหนุ่มจูงอยู่ กลืนน้ำลายลงคอเอือก แล้วหันมาเผชิญหน้า ‘คุณพี่’
อีกครั้ง

ถึงหัสตินจะไม่พุดตรงๆ แต่พันวอยากถามเหลือเกินว่า นี่คือ
แผนกำจัดหล่อนหรือเปล่า หล่อนพลาดไปสร้างความแค้นให้หัสติน
ตั้งแต่เมื่อไร

“น้องวาชี้ม้าไม่เป็นคะ” กับคุณพี่ทั้งหลาย พันวเล่นไม่อ่อนด้วย
เสมือ

“พี่รู้” ชายหนุ่มตอบหน้าตาเฉย “ถึงต้องนั่งไปด้วยกันไงครับ”

สาวน้อยสะอื้นไห้อึง คุมอาการไม่อยู่อีกต่อไป จึงมีหน้าตาแตกตื่น เล็กๆ

...หมายความว่า เขาจะอยู่กับหล่อนทั้งปายหรือ...น่าสงงกว่า อยู่กับม้ายักษ์เสียอีก

“พี่ดินไม่ต้องนำคณะเที่ยวหรือคะ”

“มีคนดูแลเต็มไปหมด”

พันวากลื่นน้ำลายลงคออย่างยากเย็น หันไปมองม้ายักษ์ครั้ง ทำหน้าเหยเกขณะตัดสินใจว่า แผนเดิมทำจะไม่ได้ผล ถ้าเป็นชาคริต หล่อนอาจโหม่งหัวได้ (โดยทำให้เขารำคาญ) แต่ไม่ใช่หัสดิน

รายนี้มีแนวทางของตัวเองในหัว ซึ่งสั้นคลอนยากมาก

“ตะ...แต่...น้องวากลัวคะ ม้ายักษ์หิวมาเลย ไม่ไหวหรอก น้องวายอมแพ้นะคะ” พันวากพูดเสียงต่ำเบา ทำหน้าหัวน้กแล้ว น้ำตาคลอสองเบ้า

ถ้าต้องนั่งซ้อนหัสดินบนหลังม้ายักษ์ หล่อนขอกลับไปนอนแผ่ที่ห้อง ดึกว่า

หากพี่ชายกลับยิ้มเย้น ตอบเสียงเอื่อยๆ ว่า

“ไม่อนุญาตให้ยอมแพ้ เพราะครอบครัวที่จะขายหน้าที่ได้รับปากว่า จะสอนน้องวาชี้ม้ายักษ์แล้วสอนไม่สำเร็จ”

พันวาร้องครางในใจ

“พี่ดินใจร้าย” หล่อนโอดครวญ “น้องวากลัวนะคะ”

ว่าแล้วก็จัดการให้หน้าตาหยดลงมาที่แก้ม

คาดไม่ถึงว่า ไม่เพียงไม่ได้ผล หัสดินเร่งก้าวเข้าประชิดตัว เอื้อมมือมาคว้าเอวหล่อนและจับยกขึ้นอย่างง่ายดาย เหมือนน้ำหนัก เกือบห้าสิบกิโลของหล่อนเท่ากับหนึ่งกิโลกรัม

พันวากหลุดเสียงร้องด้วยความตกใจ รีบจับไหล่ชายหนุ่มแน่น

“พี่ดินคะ”

ถ้าเขาแกล้งโยนหล่อนทิ้ง พันวากจะแค้นร้อยปี อย่ามาตีร้อยชาติ

“หือ” หัสตินรับคำในคอ แล้วดันให้หล่อนขึ้นไปอยู่บนหลังม้า โดยความช่วยเหลือของครุฑที่ยืนอยู่ข้างๆ

“น้องวายุอยากเข้าห้องน้ำก่อน” แล้วจะแกลงไปเป็นลมอยู่ในห้องน้ำ ชายหนุ่มหัวเราะเสียงดังลั่นให้กับความพยายามจนถึงที่สุดของสาวน้อย

“ไม่ต้องกังวล” เขาเหยียบบังโคลนแล้วปีนขึ้นมา นั่งซ้อนด้านหลังหล่อน “สถานที่ที่เราจะไปมีห้องน้ำกว้างมาก”

“คะ?”

“น้องวายุเลือกได้เลยว่าจะเอาพุ่มอะไร”

แล้วหัสตินก็กระตุ่นให้ม้าออกเดิน โดยไม่เห็น (หรือไม้อีกที่ก็ไม่สนใจ) สีหน้าบิดเบี้ยวของคนนั่งหน้า

ขวแรก เขาให้ม้าก้าวออกไปช้าๆ รอกจนกระทั่งอาการเกร็งของสาวน้อยด้านหน้าเริ่มน้อยลงจึงค่อยๆ เพิ่มความเร็วขึ้น อาการแยกริมฝีปากสีชมพูน้อยๆ ไม่หลุดไปจากสายตาของหัสติน

สาวน้อยที่ตั้งท่าจะร้องไห้เมื่อครู่กำลังแอบยิ้ม...ดูแล้วเจ้าหล่อนน่าจะชอบความเร็วเหมือนกัน

เส้นทางที่หัสตินพาไปเป็นทางขึ้นเขาที่ไม่ชันนัก แต่เมื่อขึ้นมาถึงยอดเขาก็สามารถมองเห็นวิวได้กว้างไกล

หลังเลิกเกร็ง มือเล็กก็ลูบแพรงคอของม้าเป็นระยะ

“มันชื่ออะไรคะ”

“พันวา”

“ฮือ!”

“พี่ไม่ได้โกหก เจ้าตัวนี้ชื่อไมล์ เห็นไหม เป็นระยะทางเหมือนชื่อใครบางคนเลย”

พันวายนจุมูก แกล้งไม่สนใจหัสติน โดยการหันไปคุยกับม้าแทน

“ไมล์หนักใหม่...ใครบางคนตัวใหญ่ใหญ่เนอะ”

หัสตินไม่สนใจความบ้าบอของสาวน้อย เขาหันรีหันขวางอยู่
พักหนึ่ง ก่อนจะยิ้มกว้าง แล้วสั่งพันว่า

“จะนั่งหรือจะนอนตรงนี้ก็ได้อ่ะ แต่ห้ามไปไหน อีกหนึ่งชั่วโมง
เจอกัน อ้อ! ห้ามทำม้าหายล่ะ ไม่งั้นพี่จะเปลี่ยนวิธีฝึกน้องวาใหม่โดย
มัดไว้กับหลังม้า แล้วให้มันวิ่งไปเรื่อยๆ”

เด็กสาวบิกตาโพลง ไม่ใช่เพราะกลัวคำขู่ หากเพราะสถานการณ์
ชี้ชัดว่าหล่อนถูกใช้เป็นข้ออ้างโดยไม่รู้ตัว

...นัดสาวไว้เนือง...

พันวาล้มตัวลงนอนบนพื้นหญ้า ใช้แขนแทนหมอนหนุน
อยู่ห่างจากตำแหน่งที่ผูกม้าไว้เกือบห้าเมตร เพราะหล่อนยังไม่อยากมี
รอยกีบม้าอยู่บนตัว นัยน์ตาเหม่อลอยมองก้อนเมฆสีขาวที่เคลื่อนตัว
ช้าๆ บนท้องฟ้าสีคราม

พี่ดินสนใจผู้หญิงด้วย...ก่อนหน้านี้หล่อนเห็นเขาปฏิเสธสาวตลอด
จนเผลอคิดไปด้วยซ้ำว่าพี่ดินอาจจะชอบพี่เซน

ที่แท้...ก็มีแฟนแล้ว มีก่อนพี่เซนเสียอีก

เด็กสาวผุดลุกนั่ง หรีดตาลง...ก่อนจะรีบทิ้งตัวลงนอนอีกครั้ง...
ไม่ได้! ห้ามปล่อยให้ความอยากรู้อยากเห็นมีชัยเป็นอันขาด ไม่รู้หรือไม่ว่า
ความอยากรู้อย่าง

แมวเหมียวอย่างหล่อนต้องถูกเสื่ออย่างพี่ดินตะปบแน่นอน
ถ้าไปสอดรู้เรื่องส่วนตัวของเขา

พันวายุยามทวนภาพสาวน้อยที่หล่อนเห็นไกลๆ อีกครั้ง น่าจะ
อายุมากกว่าหล่อนนิดหน่อย ตัวผอมเพรียว แต่มีรูปทรงชัดเจน หน้าตา
ไกลเกินกว่าจะบอกได้ แต่ที่แน่ๆ คือผิวขาว ผอมยาว เด็กม.ปลายแน่ๆ
อยากเห็นใกล้ๆ จัง สาวน้อยเผยยิ้ม แล้วรีบส่ายหัวให้กับความคิด

ชุกชน... ถ้าซัดคำสั่งพีดินต้องถูกลงทัณฑ์แน่ๆ คนเจ้าคิดเจ้าแค้นไม่มีทาง
ปล่อยหล่อนไปง่ายๆ

ลงท้ายพันวาก็หันไปหาม้าสีขาว แล้วพูดคุยด้วย

“รู้ไหม เราถูกทิ้งหิ้งคู่ละ” แนนอนว่าม้าฟังที่หล่อนพูดไม่รู้เรื่อง
แถมยังก้มหน้าก้มตากินหญ้าอีก “ถูกลั้งให้รอดตรงนี้ ก็ต้องรอดตรงนี้...
เราเป็นพวกเดียวกันเลยนะ”

พันวาชยับตัวเข้าไปใกล้ค้อนม้า แล้ววางมือเปาะลงบนลำตัวมันเบาๆ
“พวกเดียวกันนะ”

ม้าตัวใหญ่ไม่ขยับหนี แค่อายห่างไปมา “นี่...พวกเดียวกันก็น่าจะ
สนิทกันใช้ไหม ขอขึ้นหน่อยนะ”

ม้าทำเสียงพืดพืด ทำให้พันวาชะงักไปอีตี่ใจ แต่ก็บอกตัวเองว่า
เอาน่า ถูกผูกอยู่ ไม่น่าจะไปไกลได้ คิดดังนั้นเด็กสาวจึงตัดลินใจ
ป็นชิ้นบังโคลน แต่การกระทำของหล่อนคงทุนหันเกินไป ม้าจึงขยับตัว
หนี สาวน้อยจึงตกรูดลงมาที่พื้น

พันวายังไม่ทันจะร้องไห้ เสียงตะโกนของหัสตินก็ดังลั่น จนม้า
หยุดก็กัก หล่อนเองก็ตัวแข็งทื่อ... สมกับที่เป็นพวกเดียวกัน

“ทำอะไร อย่าก่อกวนม้ากระต๊อบหรือไง”

ประโยคที่ถูกต้องน่าจะเป็นถูกพีดินกระต๊อบมากกว่า

สาวน้อยรีบส่งยิ้มหลอหลา หากเพราะยังจุก จึงยิ้มได้ไม่เต็มปาก

“วาบอกแม่ว่ามาเรียนขี่ม้าค่ะ”

“มีใครเป็นในครั้งเดียวบ้าง”

พันวาถึงขั้นยิ้มค้าง... นี่หมายความว่าจะใช้หล่อนเป็นข้ออ้างมาพบ
สาวอีกหลายๆ ครั้งใช้ไหม พันวาเผลอเหลือบสายตาไปมองสาวเมื่อครู่
ก็พบว่าอีกฝ่ายหายลับไปแล้ว

น่าเสียดาย หล่อนยังเห็นหน้าแฟนพีดินไม่ชัดเลย

“คนสวยเมื่อก็แฟนพีดินหรือเปล่าคะ”

“ใครหรือ” พีดินกลับย้อนถามตื้อๆ “เรามาฝึกซ้อมกันสองคน
มีใครอื่นด้วยหรือ”

พันวาตัวแข็งทื่อ...นี่สินะที่เขาเรียกว่าการข่มขู่

“ว่าไงครับ น้องวาถามถึงใครนะ”

พันวาส่ายหน้าซำๆ ทันที้ “เมื่อก็คงตามผาดคะ”

หัสตินวางมือร้อนผ่าวลงบนแก้มหล่อน แล้วก้มหน้าลงมาสบตา
ในระยะประชิด

หัวใจพันวาเต้นไม่เป็นสำ...หวั่นใจว่าอีกฝ่ายจะคิดซัดซ้อนจน
หล่อนตามไม่ทันอีกครึ่ง

ความจริงไม่เข้าใจพีดินกับพีเซนซะเลย...น่าจะมีความสุขกว่า

“น้องวาเก่งมาก” เสียงทุ้มนุ่มแผ่วเบา หากให้ความรู้สึกเหมือนลม
ที่โชยมารัดต้นคอ “พีจะชมกับคุณลุงคุณป้าเยอะๆ ระหว่างที่อยู่ที่นี่
หนึ่งสัปดาห์ พีจะฝึกให้น้องวาซ้อมเองคนเดียวได้เลยละ”

อย่าบอกนะว่า ตลอดหนึ่งสัปดาห์นี้หล่อนต้องอยู่กับพีดินตลอด
แค่คิด พันวาก็ตัดสินใจได้ทันทีว่าพรุ่งนี้หล่อนจะอย่างไรกับชีวิต
ตัวเอง

แต่ไหนแต่ไร ระหว่างถูกพีเซนตวาดกับถูกพีดินข่มขู่...อย่างแรก
ลำบากหู แต่สบาย ‘ใจ’ กว่าเสมอ

หากเมื่อคิดถึงดวงสุดแย่งของตัวเองแล้ว พันวาไม่แปลกใจนัก
ที่พบว่าการตัดสินใจของหล่อนในวันต่อมานำไปสู่สถานการณ์ ‘หนีเสือ
ปะจระเข้’

ขณะผู้ใหญ่ออกเดินทางในส่วนของบริษัทที่ปลูกเพื่อใช้สำหรับ
ทำอาหารกระป๋องส่งนอก พีเซนคงเบื้อ เลยเดินเรื่อยเปื่อยออกนอก
เส้นทาง แล้วไปเหยียบต้น ‘อะไรสักอย่าง’ ที่โตอยู่ริมถนนกรวด
โดยบังเอิญ

“มีทางให้เดิน ทำไมไม่รู้จักใช้!”

พันวาที่เดินอ้อยอิ่งอยู่ท้ายขบวนทันได้ยินเสียงแหลมสูงของสาวน้อยคนหนึ่งเข้าพอดี โชคดีที่เสียงสาวเจ้าไม่ดังนัก ผู้ใหญ่ที่เดินข้างหน้าจึงไม่ได้ยิน

เด็กสาวละล้าละลังอยู่พักหนึ่งว่าจะไปทางทิศไหนดี หัวขบวนก็เดินทิ้งห่าง ท้ายขบวนก็เตรียมเปิดศึก

“แล้วจะทำอะไร ที่นี้ทั้งหมดเป็นของของตระกูลฉัน ฉันจะทำอะไรก็ได้”

คาดไม่ถึงว่าพีเชนของหล่อนจะโต้กลับด้วยท่าทางผยองพองขนอย่างยิ่ง เล่นเอาสาวร่างเพรียวที่สวมหมวกแก้ปึงกับเบิกตากว้างกำหมัดแน่น

“พูดบ้าอะไรของนายนะ!”

“ที่ดิน บ้าน ต้นไม้ สัตว์...ทุกอย่างที่นี้เป็นของตระกูลฉัน ฉันจะเหยียบ จะขยี้...” ไม่เพียงแค่ว่าพูด ยังจงใจกดเท้าลงบนต้นไม้ที่เพิ่งถอนเท้าออกอีก เล่นเอาพันวาที่อยากจะทำใจตาย “หรือจะเผาทิ้งให้หมด...ใครจะทำอะไร”

สาวน้อยฟังแล้วถึงกับคอดก...ปกติพีเชนก็ปากเสียอยู่บ้าง แต่ไม่ถึงขั้นแสบแสบเท่าหาเสียเลย อยู่ๆ ทำไมถึงกวนประสาทขึ้นมาล่ะ กับผู้หญิงด้วยนะ! (เอ่อ...ไม่สิ ธรรมดาๆนี่ใช้ไม่ได้ เพราะพีเชนปากเสียกับผู้หญิง (ตัวหล่อน) อยู่ทุกวันนี้)

เด็กสาวทำอะไรไม่ถูก หากพอเห็นสาวหมวกแก้ปึงกำหมัดขึ้นด้วยท่าทางเตรียมจะชก พันวาที่ตัดสินใจเข้าสอดโดยยื่นใบหน้าที่ซื่อตาใสเข้าไปพูดว่า

“เผาไม่ได้ค่ะ โคนข้อหาว่างเพลิง”

แน่นอนว่าใสแต่น้ำเสียง แต่ใจนะคิดสุดๆ

หมัดของสาวรุ่นพี่เงี้ยว ใบหน้าที่หันมามองหล่อนเต็มไปด้วย

ความตกใจระคนไม่พอใจ

พันวาริบียืมหวานให้ แล้วเดินกึ่งกระโดดมาขวางกลาง หากหล่อนยังไม่หันพูดอะไร คนที่ยืนอยู่ข้างหลังก็จัดการบีบคอหล่อนเรียบริ้ว

“อย่ามายุ่ง ยายตัวเล็ก!”

พันวาทำเสียงอีกอึกในคอ ดิ้นหลุนๆ จนสาวร่างเพรียวตรงหน้า
ลนลาน

“นายทำอะไรนะ ปล่อยมือเดี๋ยวนี้ละ เดี่ยวน้องเขาก็ตายหรือก”

“ไม่เกี่ยวกับเธอ! ยายนี่ก็เป็นของของฉันเหมือนกัน ฉันจะทำอะไรก็ได้” ปากว่าอย่างนั้น แต่พอพันวาทำหน้าที่ เตรียมจะร้องไห้ ชาคริตก็ปล่อยมือ “อีกอย่าง...ยายตัวเล็กตายยากยิ่งกว่าแมลงสาบเสียอีก แค่นี้ไม่กระเทือนหรือก”

“โหดร้าย” ดูเหมือนคุณกรณีสลึมไปแล้วว่าโกรธชาคริตเพราะอะไร

พันวาพยักหน้าหงิกๆ พลังลูปคอตัวเองเบาๆ ทั้งที่ไม่เจ็บเลย เพราะอีกฝ่ายแค่มขู่ แต่ไม่ได้ลงแรงบีบจริงๆ

“วขอโทษค่ะ”

เพื่อตัดปัญหา พันวามือไม่อ๋อนได้เสมอ

หญิงสาวรุ่นพี่สะดุ้งโหยง “ขอโทษทำไม น้องไม่ได้ทำอะไร”

“วขอโทษแทนพี่เซนค่ะ...พี่เซนเหยียบต้นไม้พี่สาวใช้ไหมคะ” เด็กสาวเตาเรื่องได้ไม่ยาก ยิ่งเห็นดอกไม้สีเหลืองที่แบนแต่ตัดแต่ หล่อนยิ่งมั่นใจ

“น้องไม่ผิดสักหน่อย ไม่ต้อง...”

“ไม่ได้ค่ะ วเป็นผู้ปกครองพี่เซน...โอ๊ย!” พูดไม่ทันจบ มะเหงกก็ลงหัว คราวนี้ลงจริงจึงไม่ได้บีบคอเบาๆ เหมือนเมื่อครู่

“อย่างเง่า” ชาคริตคำราม ก่อนหันไปมองคุณกรณีสลึมอย่างซึ้งใจ แล้วถอนหายใจหนักๆ ก่อนพูดอย่างไม่เต็มใจนักกว่า “ถ้าไอ้ดอกหญ้านั้นเธอตั้งใจปลูก...ก็เขียนป้ายไว้สิ ใครจะรู้ล่ะว่าไม่ใช่รัชพีช”

ว่าแล้วเขาก็หมุนตัวเดินตามขบวนไป โดยไม่สนอาการอ้าปากค้าง
ของสาวเจ้าแม่แต่น้อย

พันวากุมหัว น้ำตาคลอชนิดๆ เพราะคราวนี้เจ็บจริง...นี่ละหน้า
ที่เขาว่า เนื้อไม่ได้กิน หนังไม่ไ้ร่องหนัง เอากระดูกมาแขวนคอ

อยู่ๆ ก็มีมือวางบนหัวหล่อน แถมขนาดของมันก็ใหญ่โตกว่า
มือสาวม.ป.ลายไม่ใช่่น้อย เล่นเอาพันวาสะดุ้งโหยง...อย่าบอกนะว่า
พีเชนโกรธขึ้นมาอีกระลอก เลยกลับมาเชกหัวหล่อนอีกที

“หมอนั้นยอมรบั้บผิดแล้วละ” พันวาจำเสียงนี้ได้ หล่อนพยายาม
เงยหน้าขึ้น แต่หัวถูกกดไว้จนยกไม่ขึ้น

“นั่นหรือคะ...ยอมรบั้บผิด” เสียงของฝ่ายหญิงเบาหวิว “คุณดิน
คิดว่าพลอยซื้อบื้อจนยอมเชื่อหรือคะ”

“ฮือ...พี่พูดจริงนะ! อย่าถื้อมันเลย” หัสตินหัวเราะ “มา! เตี้ยพี
ช่วยพลอยปลุกใหม่”

ทีี่จะเสียงนุ่มนวลอ่อนโยนแบบพระเอก ไม่เหมือนเวลาพูดกับ
หล่อนเลยสักนิด พันวานี้ก็รู้ขึ้นมาทันทีว่า สาวตรงหน้าต้องเป็นคน
เมื่อวานแห่งนี้

“ส่วนน้องวา...” เด็กสาวสะดุ้งโหยง! หัสตินทอดเสียงยาวแทน
การเรียกร้องความสนใจ แต่มั่นไม่ฟังอ่อนหวานเลยสักนิด แล้วเขา
ยืนยันความคิดของหล่อนด้วยการพูดเสียงเข้มว่า “...เปลี่ยนชุดแล้วไป
รอพีที่คอกม้า เจอกันอีกหนึ่งชั่วโมงข้างหน้า”

พันวาเพิ่งเงยหัวขึ้น ก็เจอกับคำสั่งบังคับใจเข้าแล้ว เด็กสาวถึงกับ
ชวดเซ

พี่ชายคนหนึ่งเป็นชินเดระ ส่วนอีกคนก็เป็นจอมเผด็จการ แล้ว
สาวน้อยแสนดีอย่างหล่อนควรจะเติบโตมาเป็นแบบไหนดี

“ชื่อวาไซ่ใหม่จ๊ะ” สาวร่างเพรียวเรียกชื่อหล่อนอย่างนุ่มนวล
“พี่ชื่อพลอย...พลอยขวัญ เป็นลูกหัวหน้าคนงานที่นี่”

“พันทาค่ะ...เป็น...” คิดหนักว่าจะบอกฐานะไหนดี หัสตินก็ตัดบทให้ก่อนว่า

“ตัวป่วน”

“เด็กดี...ต่างหาก” พันทารีบแย้ง “ว่าเป็นเด็กดีค่ะพี่พลอย”

“อยู่ตั้งม.2 แล้ว ยังทำตัวเป็นเด็กน้อยอยู่อีก” หัสตินขัดคอ “พี่บอกคุณน้าไว้แล้วว่า ไหนๆ ก็หายดีพอจะเตร็ดเตร่ได้ ก็ควรจะไปฝึกขี่ม้าต่อ...รีบไปเถอะ”

เด็กสาวอดเสียงในใจไม่ได้ว่า...ก็เฉพาะตอนอยู่กับพี่ดินกับพี่เซน นั่นแหละที่พันทาทำตัวเป็นเด็ก เหตุผลก็เพราะต่อให้หล่อนทำตัวเป็นผู้ใหญ่ผู้โตไปก็เชื่อว่าจะทำสำเร็จ เผลอๆ จะโดนข้อหา ‘แก่แดดแก่ลม’ ด้วยซ้ำ

พลอยขวัญหัวเราะ ทำให้หน้าใสดูกระจ่างขึ้น จนพันทานึกรู้สึกขึ้นมาอีกครั้งในใจว่า...น่าจะใช่จริงๆ นั่นแหละ

ตอนไม่ยิ้มก็ดูเป็นสาวหน้าใสธรรมดาคนหนึ่ง แต่พอพลอยขวัญยิ้มกับหัวเราะ โลกก็ดูจะหัวเราะตามไปด้วย...สาวใสดุ้มิเสนที่ขึ้นมาในพริบตา ดูสายตาศีติสนิ มองไม่วางตาเลย

“พี่อยู่มอสิแล้ว ยังชอบเป็นเด็กอยู่เหมือนกันจ๊ะ”

พันทายิ้มเพื่อนๆ ก่อนผงกหัวถี่ๆ เป็นเชิงเห็นด้วย ก่อนจะค่อยๆ ถอยหลังกลับไปบ้านพัก

ที่แท้...แฟนพี่ดินก็น่าจะเป็นคนนี่นี่เอง...

บทแทรก

ละครสั้นบทที่ 1 ผมนี่แหละ พระเอกของเรื่องนี้

อายุสี่ขวบเป็นช่วงอายุที่ยังจำเหตุการณ์อะไรได้ไม่ครบถ้วน บางคนอาจจะจำอะไรไม่เลยด้วยซ้ำ ผมเองก็จำได้ไม่ทั้งหมด แต่เพราะมันมีหลักฐานเป็นรูปถ่ายอยู่ เห็นรูปนี้ที่ไร ผมก็นึกถึงความรู้สึก

ในตอนนั้นทุกที่

มีร่างเล็กกระฉิวหลิวยู่ในอ้อมกอดของอานิล ผิวขาวอมชมพู
น้อยนิดดำดําเหมือนลูกแก้ว ทำเสียงจ๊ับๆ ตูตนิ้วตัวเองอยู่ ไม่รู้เรื่องรู้อะไร
เลยว่ามีคนมากมายมามองดูตัวเอง

“น้องวาจ๊ะ เซน...น้องสาวของเซนนะ”

น้องสาว...ผมเป็นลูกคนเดียว แต่แม่กลับเรียกเจ้าตัวเล็กนี้
ว่าน้องสาวของผม

อานิลก็แสนใจดี จับนิ้วผมไปวางบนจมูกเล็กๆ แล้วถามว่า
“น่ารักไหม เซน ถ้าชอบอยากให้อาไหม”

ผมชะงักหน้าไปดูใกล้ๆ คิดหนักเท่าที่สมองในตอนนั้นจะอำนวย
ว่าจะเอาดีไหม

ระหว่างที่คิด เจ้าตัวเล็กคงรู้สึกจ๊จจ๊ เลยหัวเราะคิกคักจนตัวสั่น
ปากเล็กๆ อ้าเห็นลิ้นสีชมพู แก้มป่อง ตาหยี...น่ารักที่สุดเท่าที่ผม
เคยเห็นมาในชีวิต

ผมเลยตัดสินใจพยักหน้า แล้วตอบว่า “เอา...น้องน่ารัก”

ผู้ใหญ่หัวเราะกันใหญ่ พุดกระเซ้ากันด้วยถ้อยคำที่ผมไม่เข้าใจ
แต่สิ่งที่ผมรู้ตั้งแต่วันนั้นคือ ผมมีน้องสาวแล้ว...

หลังจากนั้นหนึ่งเดือน พี่ชายของพ่อก็พาครอบครัวมาเที่ยว
กรุงเทพฯ และมาเยี่ยมเยียนพวกเราถึงบ้าน

จุดสนใจของผมคือเด็กผู้ชายวัยใกล้เคียงกัน แต่ตัวเตี้ยกว่าผม
เล็กน้อย

“นั่น...ดิน ลูกชายลุงหิรัญ เซนจำได้ไหม เคยเจอกันตอน
ขวบกว่าๆ”

ใครจะไปจำได้ ผมขยับเข้าไปมองใกล้ๆ เจ้าตัวไม่เล็กเหมือน
น้องวา แต่ก็เตี้ยกว่าผม พอเห็นผมเข้าไปใกล้ๆ ก็ยิ้มกว้างให้ ลูกตาดำ

เหมือนลูกแก้วเป็นประกาย แก้มใสสีชมพู ปากรูปกระจับ สวยกว่า
เด็กผู้หญิงที่ผมเคยเห็นเสียอีก

“น้อง” ผมเรียก แม่ผมเลยหัวเราะลั่น อธิบายให้อีกฝ่ายฟังว่า

“เซนเพิ่งมีน้องสาว ตอนนี่เลยติดใจ เรียกใครเป็นน้องไปหมด
แต่ตามคักดีแล้วดินเป็นพินะ”

“จะเรียกน้องก็ได้” แม่ของเจ้าตัวเตี้ยบอก “เพราะเกิดหลังหกเดือน
ไม่เป็นไร”

เฮฮา! ผมชนะ! เกิดทีหลังก็เป็นน้องไป

แต่เจ้าตัวเตี้ยดูจะไม่ใส่ใจ แถมยังเรียกผมง่าย ๆ ว่าเซน

“พี่เซน” ผมแย้ง เจ้านั้นก็ยังส่ายหน้าแล้วยืนยันว่า “เซน”

เอาเถอะ มีน้องว่าง่ายที่ไม่ว่าผมจะพูดอะไรก็ดีแต่ดูดีนี่ตัวเอง
แล้ว จะมีน้องชายว่ายากมาอีกคนก็ได้

คนอย่างผมใจกว้างอยู่แล้ว!

ละครสั้นบทที่ 2 พระเอกทั่วไปต้องมีคู่หมั้น

คู่หมั้นคืออะไร ผมไม่สน ใครจะพูดซ้ำๆ ว่า ต่อไปต้องแต่งงาน
กับน้องวานะ ผมก็ไม่ฟัง

เพราะ...ไอบ้าที่ไหนจะแต่งงานกับน้องสาวตัวเองได้...

โอเค! ผมรู้ว่าในประวัติศาสตร์มีการแต่งงานในสายเลือดเดียวกัน
เพื่อรักษาเลือดบริสุทธิ์ไว้ แต่ในความรู้สึกของผม น้องวาดีน้อง
คือคนในครอบครัวคนหนึ่ง ผมแต่งงานกับพ่อกับแม่ตัวเองไม่ได้
ก็แต่งงานกับน้องวาไม่ได้เหมือนกัน

ผู้ใหญ่หาว่าผมดี้อ บางคนก็บอกว่า ผมยังเด็กเลยยังช้อย่ายอยู่

แต่ผมรู้ว่า แก่แค่ไหนผมก็แต่งงานกับน้องวาไม่ลง

ผู้ใหญ่ไม่มีใครบนผมมาก เพราะในสายตาของพวกเขา น้องวา
ตัวน้อยที่โตมาช้อยๆ บื้อๆ น่าเป็นห่วงกว่า ขนาดหกขวบแล้วยังไม่รู้เลยว่า

คู่หมั้นคืออะไร เล่นพ่อแม่ลูกก็ไม่เป็น

เขาว่ากันว่า เด็กโง่ชนิดๆ ก็น่ารักดี ผมเลยได้แต่หวังว่า น้องวา
จะไม่โง่ไปกว่านี้

แต่พอผมเปลอเปรยเรื่องนี้ให้แม่ฟัง แม่ก็แหงนหน้าว่า “งั้นก็เลิก
เชกหัวน้องได้แล้ว”

ฮือ! ผมไม่ได้เชกแรงสักหน่อย

ใครใช้ให้หน้าตายเนี่ย ปากเบะ เทยเกของเจ้าตัวเล็กมันน่ารักสุดๆ
ละ ไม่ใช่ความผิดของผมสักนิด

๕

ตั้งแต่ปีนี้ เจ้าน้องชายจะย้ายมาอยู่ที่บ้านข้างๆ เพื่อมาเรียน
ป.5 ที่กรุงเทพฯ เตรียมพร้อมเข้ามัธยมที่นี่ ผมจึงมีเพื่อนเล่นแบบ
เต็มเวลาเป็นครั้งแรก

เจ้าดินไม่ค่อยพูด ไม่ไววายเสียงดังเหมือนผม แต่มันชอบเล่น
ไปไหนไปกัน ความคิดซุกซนของมันบางครั้งยิ่งกว่าผมด้วยซ้ำ

ผมยังจำวันแรกที่มีโอกาสได้แนะนำน้องวาให้ไอ้ดินรู้จักได้

ร่างเล็กๆ อ้วนป้อมที่ถูกผู้ใหญ่ประเคนขนมให้ถุงใหญ่ (จนผม
อดคิดไม่ได้ว่า ผู้ใหญ่คงอยากให้น้องวากลายเป็นโอง) กับไอ้ดิน
วัยสิบขวบที่ดูเป็นเด็กหล่อแล้ว กำลังมองกันไปมองกันมา

น้องวาพยายามหลบอยู่หลังผม จนผมต้องดันออกมาด้านหน้า
ดินเห็นแล้วคงอยากจะปลอบ เลยยื่นมือออกไป แต่เจ้าตัวเล็กกุมหัวหนี
ทันที ด้วยท่าทางแตกตื่นนิดๆ

ต่างฝ่ายต่างนั่ง มองกันไปมองกันมาต่อ

ลงท้ายไม่รู้เจ้าตัวเล็กคิดอะไร เลยลดมือลง แล้วยื่นหัวไปตรงหน้า
เจ้าดินด้วยที่ท่าคิโรราบ

ไอ้ดินหันขวับมามองผม แวตาทาถมชัดเจนมากกว่าจะให้ทำอย่างไร
พอผมยกมะ هنگกขึ้น หมอนั่นก็สะดุ้ง แล้วรีบยื่นมือไปขยี้ผม

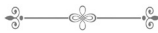
สาวน้อยเบาๆ พุดเสียงนุ่มๆ ว่า สวัสดี

เจ้าตัวเล็กหัวเราะคิกคัก แล้วเรียกเสียงใส่ว่า “พี่ดิน สวัสดี”

ผมมองมะเหงกตัวเอง กับมองผมสลวยของน้องวาที่ยุ่งเหยิง
ภายในพริบตา ก่อนจะค่อยๆ ลดมะเหงกตัวเองลงแล้วพยักหน้าหงึกๆ
กับตัวเอง

คืนนั้นตอนแม่ถามว่าเลิกลงมะเหงกน้องได้หรือยัง ผมก็ส่ายหน้า
ทันที

...ไอ้ดินมันโหดกว่าผมเยอะเลย ทำลายทรงผมน้องในชั่วพริบตา
น้องวายังหัวเราะได้เลย ผมใจดีกว่าตั้งเยอะ แล้วจะเลิกทำไม...

ละครสั้นบทที่ 3 พระเอกมักทะเลาะกับนางเอก

เมื่อผมเข้าวัยหนุ่ม หน้าตาที่หล่อเหลาระดับพระเอกละคร
ก็เรียกสาวน้อยสาวใหญ่มารุมล้อม แต่ในวัยนั้น ผมยังรู้สึกที่สาวๆ
น่ารำคาญมาก อยู่กับไอ้ดินไปวันๆ สบายใจกว่า จะไปเตะบอล
ไปเล่นเกมที่ไหนก็ได้

จนกระทั่งผมเจอเธอ...สาวน้อยหมวกแก้วหน้าใส ที่เจอหน้ากัน
ปั๊บก็แหวกๆ ใสผมไม่ยั้ง

อา...ดูบั้น ผมสงสัยตัวเองขึ้นมาทันทีว่า หรือผมจะเป็นมาโซคิสต์
ยิ่งตอนเห็นเธอเงื่อหมัดทำท่าจะชกมาที่หน้าผม ผมยิ่งตื่นเต้น...เพราะ
ไม่เคยมีผู้หญิงที่ไหนทำอย่างนี้กับผมมาก่อน

แต่ยายตัวเล็กเข้ามาแทรกก่อนที่หมัดจะกระทบหน้าผม มาถึง
ก็ทำตัวนอบน้อมอ่อนหวาน ทำตัวเป็นผู้ปกครองผม จนผมอดไม่ได้
มอบมะเหงกให้หนึ่งลูก

อ้อ...ผมเล่าแล้วยังว่า น้องวาโตเป็นสาวน้อยแล้ว ผมคิดไม่ถึง
เลยว่าเจ้าก้อนเล็กๆ สีชมพูจะกลายมาเป็นสาวน้อยหน้าซื่อตาใสอย่าง
ตอนนี้ได้

น่ารักไหม...น่ารักมาก ก็น้องผมนี่! ต่อให้ชื่อให้บื้ออย่างไร
คนเป็นพี่ก็ต้องเอ็นดูอยู่แล้ว ไอ้ตินก็น่าเอ็นดู ถ้ามันจะไม่ชอบทำตัว
เป็นผู้ใหญ่ผู้โตนะ ผมรักมันตายเลย

อ๊ะ! อะไรนะ! ไอ้ตินมีแฟนแล้ว คบหากับสาวที่ไหนก็ไม่วู้
ไม่มีทาง! มิโดยไม่บอกผมเนียนะ ผมไม่ยอมเด็ดขาด น้องจะมีแฟน
โดยไม่ผ่านการพิจารณาของพี่ได้อย่างไร ผมไม่ยอม!

2 นฤๅ

พันหาไม่ใช่เจ้ากรรมกระจายข่าวลือ โดยนิสัยแล้ว หล่อนชอบเก็บข้อมูลไว้ใช้ยามจำเป็นมากกว่าแพร่กระจายออกไปจนใช้ประโยชน์ส่วนตัวไม่ได้ ดังนั้นการที่พีดินจะกล่าวหาว่าหล่อนเป็นเจ้ากรรมข่าวลือนับว่าไม่สมควรอย่างยิ่ง

แต่ก่อนที่หัสตินจะเข้ามาจัดการหล่อน คนที่เข้ามาก่อนกลับกลายเป็นพีเซน

“ใคร! เราสู้ใช้ไหม เล่ามาเดี๋ยวนี้ละ”

“ทำไมวาทองรู้ด้วย พีดินเคยบอกอะไรวาทองที่ไหน” พันหาตรง

“อย่าคิดว่าพีไม่รู้ละ ช่วงไปบ้านไอ้ดิน วาทองติดกับมันตลอดแล้วดินมันก็มีแฟนตั้งแต่ปิดเทอม ดังนั้นก็ต้องช่วงนั้นแหละ เล่ามาเดี๋ยวนี้”

พันหาทำหน้าเหยเก “ทำไมพีเซนไม่ถามพีดินโดยตรงเลยละคะ”

สีหน้าของชาคริตเปลี่ยนไปเล็กน้อย ก่อนจะกลบเกลื่อนด้วยความโกรธ

“อย่าเรื่องมาก ตอบมาเดี๋ยวนี้!”

ดูท่า...คงไปถามมาแล้ว แล้วโดนปฏิเสธมาแหง

“น้องวารัฐเป็นผู้หญิง”

มะเหงกลางหัวทันทีหนึ่งลูก

“และ...พีตินรัก...เอ่อ น่าจะรักมั้ง”

มะเหงกลูกที่สอง...แม้จะไม่เจ็บมาก แต่ลงซำๆ กันก็ทำให้สาวน้อยน้ำตาคลอได้เหมือนกัน...ที่ร้องได้ก็เพราะหล่อนรู้ว่าชาคริตเกลียดน้ำตา ถ้าเห็นหล่อนร้องให้ เขาจะยิ่งโมโห แล้วเลือกเดินหนีไปอย่างกระพืดกระเฟียด

ครั้งนี้ก็เหมือนทุกครั้ง ชาคริตหันรีหันขวางอย่างไม่รู้จะทำอะไรกับหล่อนดี แล้วก็เดินกระแทกเท้าจากไป

พันวยังร้องไห้กระซิกๆ อีกสักพัก จนมั่นใจว่าคุณคู่หมั้นคู่หมายหายตัวไปแล้วแน่ๆ จึงค่อยเช็ดน้ำตาออก แล้วเดินเซๆ ขึ้นรถกลับบ้าน

เหอะ! จะเล่นก็ต้องสมบเทาบ ถ้ายังอยู่ในสายตาคอนอื่น หล่อนจะไม่นอกบทเด็ดขาด หล่อนไม่ใช่นางร้ายสักหน่อย ที่พระเอกหายตัวปั๊บก็ยิ้มเจ้าเล่ห์ปั๊บ สาวใช้หรือตัวเอกมาเห็นเข้า บทบาทจะล่มหมด

กลับถึงบ้านปั๊บ สาวน้อยก็เฟ่นขึ้นห้อง ล็อกกลอนประตูห้องนอน แล้วทิ้งตัวลงบนเตียงอย่างหมดแรง...ไม่ใช่แรงกาย แต่เป็นแรงใจ

หลังจากกลับมาจากเที่ยวปิดเทอม หล่อนก็เข้าสู่เทอมปลายของ ม.2 ส่วนพีเชนกับพีตินเหลืออีกเทอมเดียวก็จะจบมอหก

“ขึ้นเทอมหน้าพีจะย้ายไปกรุงเทพฯ” พลอยขวัญที่อยู่ ม.4 บอกหล่อนก่อนกลับกรุงเทพฯ “ย้ายกลางปีก็น่ากลัวหน่อย แต่มีคุณดินอยู่คงไม่เป็นไร”

อยู่คนละชั้น แถมพีตินยังอยู่อีกแค่ครึ่งปี...พันวยารู้จะขึ้นชมที่อีกฝ่ายมีกำลังใจเข้มแข็งหรือสงสารที่พีพลอยยังไม่รู้จะชู้ตกรรมดี

“พีพลอยเป็นแฟนพีตินหรือคะ”

ถามเอาจากฝ่ายนี้ง่ายกว่าหาเรื่องใส่ตัวโดยการถามหัสติน
แก้มเนียนของสาวมอปลายแดงระเรื่อขึ้นทันตา “มะ...ไม่...ไม่ใช่...
หวังสูงเกินไป...พี่ไม่กล้าหรอก”

พินวาเอียงคอ “ไม่เห็นจะสูงตรงไหน ถ้าพี่พลอยกังวล ก็สั่งให้
พี่ดินคุกเข่า แล้วยกเท้าขึ้นเหยียบไหลลึคะ เท่านี้ก็สูงกว่าแล้ว”

พลอยขวัญผืนหัวเราะเบาๆ ก่อนหน้าที่แดงกำจะกลายเป็น
ชืดเผือด

“พะ...พะ...”

ตอนแรกพินวาก็ตั้งใจรอการติตอ้งของอีกฝ่าย แต่สักพักหล่อน
ก็สังเกตเห็นเป้าสายตาของพลอยขวัญที่มองไปไกลกว่าตัวหล่อนมาก
แถมยังสูงกว่าหัวหล่อนด้วย

สาวน้อยตัวแข็งทื่อ ไม่กล้าแม่แต่จะหันหลังกลับไปมอง ดูท่า
ไปเฝ้าพะ...พะ...จะไม่ใช้พิน แต่เป็นพี่เสียมากกว่า

“พี่ดินเป็นคนดีคนดีคะ รับรองว่าแค่นี้ไม่ถึงไหนๆ” คำสรรเสริญ
เย็นยออออกจากปากอย่างเป็นธรรมชาติ แม้ว่าหัวใจจะเต้นอย่างผิดปกติ
สุดๆ

พินวาไม่รู้ว่ามีสีหน้าหัสตินเป็นอย่างไร รู้แต่น้ำเสียงของเขาเป็นปกติ
อย่างยิ่งยามพูดว่า

“วันนี้เจ้าไมล์ไม่สบาย เราเปลี่ยนม้ากันหน่อยแล้วกัน ชื่อเจ้าตัวนี้
ก็เข้ากับน้องวาดี...มันชื่อเมตร”

แน่นอนว่าพินวาไม่รู้จักเจ้าเมตร หากสีหน้าของพลอยขวัญบ่งบอก
ได้ดีว่า เจ้าม้าตัวใหม่ น่าจะนิสัยไม่ดีนัก

พินवालอบถอนใจ...ไม่มีการนิทาใดๆ ที่ปลอดภัยจริงๆ ด้วย...
ตราบที่มันขึ้นชื่อว่าเป็นการนิทา และก็เพราะเคยได้ับทเรียนมาก่อน
วันนี้หล่อนจึงรอบคอบ (ในการนิทาชาวบ้าน) มากขึ้น

เด็กสาวถอนใจอีกเอือกขณะกลิ้งตัวไปมาบนเตียง นึกสงสาร

ตัวเองนิดๆ ที่อายุแค่สิบสี่ต้นตอมาคิดถึงปัญหาของผู้ใหญ่ผู้โต จะไม่สนก็ไม่ได้ เพราะจากประสบการณ์ที่ผ่านมา อย่่างไรพีเชน ก็ลากหล่อนเข้าไปร่วมเผชิญหน้ากับพีดินทุกที

ปากบอกว่าเบื่อหล่อน รำคาญหล่อน แต่แทนที่จะหนีไปไกลๆ กลับชอบโผล่หน้ามาบ่นหล่อนทุกวัน

อีกคนก็พอกัน แม้จะไม่พูดซัดๆ ว่าเอ็นดูหล่อน แต่หัสติน มักมีกิจกรรมเล็กๆ น้อยๆ มาสอนหล่อนเสมอ

คุณพีชายทั้งสองของหล่อนไม่มีใครเพอร์เฟ็กต์สักคน ขนาด พันวาทายามทำใจให้เป็นกลางขนาดหนัก หล่อนก็ยังมองผ่านแว่น สีกุหลาบของเพื่อนๆ จนพีดินกับพีเชนกลายเป็นหนุ่มหล่อในฝันไม่ได้สักที

พีเชนต้องอิจจวที่พีดินมีแฟนก่อนแหงๆ... ไร้สาระชะมัด! ตัวเอง ก็หน้าตาหล่อเหลา จำนวนสาวที่เข้ามาจีบในแต่ละปีก็เกินนิ้วมือนิ้วเท้า ถ้าตั้งใจเลือกจริงๆ ก็คงได้แฟนไปแล้วแท้ๆ

พันวาคิดหนักอยู่พักหนึ่งว่าจะเอาไ่่งดี แต่สุดท้ายหล่อนก็ได้ ข้อสรุปเดิมๆ ว่า ทำตัวเป็นน้องน้อยที่ไม่รู้เรื่องรู้อราวตามเดิมแล้วกัน ถ้าพีเชนทนอยากรู้อยากเห็นไม่ไหว ก็คงหาทางรู้เองแหละ

พันวายังเด็ก (ถึงเพื่อนวัยเดียวกันกับหล่อนจะยืนยันกรานว่าไม่เด็ก แล้วก็ตาม) ดังนั้นไม่ควรยุ่งเรื่องของผู้ใหญ่ มิฉะนั้นหล่อนอาจกลายเป็น กระดุกที่เขวอนอยู่บนคอเจ้าเมตร

๒อกจากชีวิตในแบบน้องน้อยที่พีชายมองว่าทั้งซื่อและบื้อแล้ว พันวาก็มีชีวิตแบบสาวน้อยม.2 ที่สุดแสนธรรมดา หล่อนมีบ้าน โรงเรียน และโรงเรียนสอนพิเศษเป็นฐานหลักในการใช้ชีวิต มีเพื่อนสนิท มีกลุ่มเพื่อนผู้หญิงให้คุยจุกจิกด้วย อาจมีส่วนที่แตกต่างจากสาวน้อย คนอื่นๆ ไปบ้าง เพราะนิสัยเรื่อยๆ เฉื่อยๆ บวกกับเคยชินกับพีชาย

สุดหล่อสองคน พันวาจึงดูเป็นสาวซ่าไปนิด หล่อนยังวางท่าเขินอายหรือ
โปรยเสน่ห์ให้เพศตรงข้ามไม่เป็น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง...กับเพื่อนผู้ชาย
ที่หล่อนสนิทด้วยตั้งแต่ชั้นประถม

“วา”

เสียงที่หัวขึ้นของหยุด ร่างกายที่สูงขึ้นทั้งที่เมื่อก่อนเตี้ยกว่า
หล่อนแท้ๆ ทำให้พันวารู้สึกเหมือนถูกทำทายนิดๆ

“อย่ายื่นค้ำหัว” หล่อนบอกเสียงเรียบ

อีกฝ่ายเลิกคิ้ว แล้วเปลี่ยนจากยืนใกล้เฉยๆ...เป็นเอามือมาวาง
บนหัวหล่อนแล้วลูบเบาๆ

พันวาถอนใจ ทำให้เด็กหนุ่มอดหัวเราะไม่ได้ เขยกมือออกจาก
หัวเพื่อนสาวอย่างรวดเร็ว เพราะต่อให้สาวเจ้าไม่คิดอะไร แต่ก็มีสัมผัส
กับการถูกเพื่อนร่วมชั้นล้อเลียน

ถ้าเป็นไปได้ เขาก็ไม่อยากให้พันวารู้สึกเขินอาย จนทำตัวเหมือน
เพื่อนสาวคนอื่นๆ ที่ระวังตัวกับเพื่อนผู้ชายมากกว่าตอนประถม

“ไปเรียนพิเศษคณิตด้วยกัน” ยื่นคำชวนแบบไม่ยอมให้ปฏิเสธ

ไบโบริชาร์ตตรงหน้าเป็นของสถานที่กวดวิชาเล็กๆ ที่พันวาไม่เคย
ได้ยินชื่อมาก่อน หากอยู่ไม่ไกลจากโรงเรียนมากนัก

“วันไหน” เดิมมีเรียนพิเศษอยู่แล้วสามวัน และพันวาไม่นิยม
การวิ่งรอกเรียนหลายทีในหนึ่งวัน

“วันพฤหัสบดี”

เด็กสาวสายหน้าทันที “ไม่ได้ นัดกินข้าวกับครอบครัวพี่เซน
ทุกวันพฤหัสบดี”

เด็กหนุ่มขมวดคิ้ว แล้วดึงเก้าอี้ของโต๊ะข้างๆ มานั่งเผชิญหน้า
กับพันวา

“เลิกได้แล้ว เดียวก็สอบเข้ามอปลายไม่ติดหรอก”

“เรียนในเวลาให้เข้าใจก็พอแล้ว”

“เดี๋ยวนี้ไม่พอ” ทยุติเถียง “บ้านวาจะหัวเก่าไปถึงไหน สมัยนี้เขาต้องหาแฟนกันเอง ยังจะใช้ระบบคู่หมั้นคู่หมายอีก”

พันวาริบท่าเสียงจู้ๆ แล้วทำตาตุเพื่อนทันที...ก็รู้ที่อยู่เรื่องหล่อนกับพีเซนเป็นความลับ จะพูดให้รู้กันทั้งห้องหรือไง

เด็กหนุ่มแสดงสีหน้าไม่พอใจ แต่เขาก็ไม่ได้เถียงต่อ

“งั้นวันศุกร์...ก็ได้”

“ได้” พันวาตอบทันที “เริ่มศุกร์ี่ไหน วาจะได้ขอเงินค่าเรียนแม่ไว้ก่อน”

“ศุกร์นี้”

ริมฝีปากสีชมพูอ่อนอ้าค้าง “ทำไมเร็วนักล่ะ วายังไม่ได้ชวนหมุ่นกับน้ำผึ้งเลย”

“จำกัดคน ตอนนั้นเต็มแล้ว”

“อ้าว! แล้ววาล่ะ”

“ก็จองโควตาไว้ให้ไง” เสียงเด็กหนุ่มหัวขึ้นเรื่อยๆ “ไม่เอาละ ไม่คุยด้วยแล้ว จะไปซ้อมฟุตบอล”

พันวาเอียงคอมองเพื่อนสนิทตั้งแต่วัยเด็กอย่างไม่เข้าใจ...โกรธอะไร โมโหอะไร หล่อนคิดไม่ออกจริงๆ ว่าทำไมอยู่ๆ เขาก็หงุดหงิด

ตั้งแต่เป็นหนุ่ม (มั้ง) ทยุติก็มีพฤติกรรมที่หล่อนไม่เข้าใจมากขึ้น จะมีที่แน่ใจอยู่บ้างก็ตรงที่เขาไม่ชอบพีเซน แต่จะเพราะอะไรนั่น พันวาไม่รู้ พอลถามทยุติตรงๆ อีกฝ่ายก็เตอะลั่น แล้วโกรธหล่อนอีก

“หัพวิ่งเก่ง” เด็กสาวตัดสินใจเปลี่ยนเรื่อง

ทยุติชะงัก แล้วแก้อย่างระแวงว่า “เตะฟุตบอลก็เก่ง”

“อื้อ...แต่ว่าว่าหัพเด่นสุดเวลาพุ่งไปหาลูกบอล เหมือนจรวดเลย”

คำชมน่าจะมีผลบ้าง เพราะอย่างน้อยก็ทำให้ทยุติหยุดยืนอยู่กับที่ หน้าแดงระเรื่อขึ้น ทำปากแปลกๆ คล้ายกำลังกลั้นขี้มสุดชีวิต ก่อนจะกัตรีมฝีปากตัวเองตื้อๆ

ในที่สุดเขาพูดเหมือนเพิ่งจะตัดสินใจได้ว่า

“ถ้าคิดว่าเก่งก็ไปเชียร์เวลาแข่งบ้างสิ”

“เสาร์อาทิตย์วาต้องไปบ้านพี่เซน” โรงเรียนไม่ยอมให้เสียเวลาเรียนในวันปกติ การแข่งเลยกลายเป็นกิจกรรมเสริมในวันหยุดแทน หยุดทำเสียงแปลกๆ ในคอ ก่อนจะทำท่าว่ายว่า “อะไรๆ ก็พี่เซน... ระวังจะถูกพี่เซนหักอกเข้าสักวัน”

“ไม่มีทาง” พันวาตอบอย่างมั่นใจ ทำให้เด็กหนุ่มมมุนตัวแล้วเดินออกจากห้องเรียนโดยไม่บอกาลักคำ

เด็กสาวกะพริบตาปริบๆ... เพราะไม่เข้าใจว่าอีกฝ่ายโกรธเรื่องอะไรเลยไม่รู้จักง้อเพื่อนอย่างไร ขนาดหล่อนตอบตรงๆ แล้ว ก็ยังไม่ถูกใจหยุดอีก

ชาตินี้หล่อนไม่มีทางถูกพี่เซนหักอกอยู่แล้ว แค่มองออกหล่อน พี่เซนยังไม่เคยสนใจจะมองเลย... แล้วจะพัฒนาไปถึงขั้นหักอกหล่อนได้อย่างไร... หักคอหล่อนยังดูจะสมเหตุสมผลกว่า

ปัญหาคือพี่เซนไม่มอง แต่พี่ดินมอง... แถมยังมองต่ำกว่านั้น แถนั้นไม่เท่าไร มองแล้วถอนใจนี่สิ... ที่ทำให้พันวาอยู่ไม่สุขหนัก “อยู่ตั้งมอสองแล้ว ถ้าไม่รู้จักเลือกกินบ้าง น้องวาจะกลายเป็นหมูตอน”

พันวาเบิกตากว้าง “ตอนวาไม่ได้นะคะ วาไม่ใช่ผู้ชายสักหน่อย”

“อย่าเปลี่ยนประเด็น” หัสดินในชุดนักเรียนม.ปลายถอนใจคุยกับพันวา... ยากเสมอ เพราะหล่อนชอบพาออกนอกเรื่อง เผลอๆ จะยากกว่าคุยกับซาคริตที่คุยไปเถียงไปด้วยซ้ำ

“วันนี้พี่ดินเป็นคนพาวามาเลี้ยงเองนะคะ”

“ก็ใช่ แต่พี่เสนอร้านสุกี้ แล้วใครล่ะที่ขอเปลี่ยนเป็นร้านนี้เพื่อกินชาหมูเยอรมัน”

พันวาทำหน้ำอนิดๆ “ไม่เห็นใครว่าว้าว้นสักคน”

“เพราะตอนนี่แค่เริ่มอวบ แต่อีกไม่นานจะเรียกว่าอ้วนแล้ว” หัสตินบอกเหตุผล ก่อนเข้าประเด็น “แต่ก็เอาเถอะ ถ้าอยากอ้วนก็ตามใจ...”

ฟังเหมือนพี่ชายที่ดี แต่ลึกๆ แล้ว...ซี้เกียจมากกว่า

“พี่อยากให้ว้าชว่นพลอยไปเที่ยววันเสาร์นี้”

“เอ!”

“พลอยเพิ่งขึ้นมากกรุงเทพฯ ยังไม่เคยชินกับชีวิตที่นี่ มีเพื่อนผู้หญิงสักคนน่าจะสบายใจขึ้น”

พันวาทิ้งไปพักหนึ่ง ก่อนตอบว่า “แต่เสาร์อาทิตย์ว่าต้องไปบ้านพี่เซน”

“ก็ชว่นพลอยไปด้วยสิ บ้านเซนมีที่ให้เดินเล่นนั่งเล่นตั้งหลายแห่ง”

พูดง่ายๆ คือ ให้ชว่นพลอยขวัญไปบ้านชาคริต เพื่อจะได้ไปพบหัสตินอย่างเนียนๆ...พันวาท่าใจ แต่ยังรู้สึกแปร่งๆ

หล่อนไม่ใช่เจ้าของบ้าน ที่ไปบ้านนั้นก็เพราะท่านเจ้าของบ้านสั่งให้ไป แล้วจะมีหน้าชว่นคนอื่นไปด้วยได้อย่างไร หัสตินเป็นญาติใกล้ชิด ทำไม่ถึงไม่ชว่นเอง

ที่สำคัญกว่านั้น จะชว่นไปบ้านชว่นบ้านทำไม ชว่นไปบ้านตัวเองสิ!

“ว้าว...” ซ้อซ้อใจเยอะ จนพันวาทอดถามไม่ได้

“พี่เชื่อว่าว้าจะไม่เหมือน ‘ชิวว้า’ ที่คอยเห่าบอกคนไปทั่วว่า พี่สั่งให้ชว่นพลอยไป”

พันวาท้าปากค้ำ ลืมคำที่ตั้งใจจะพูดในพริบตา

หัสตินยิ้มหวานชนิดที่เพื่อนหล่อนมาเห็นคงกรี๊ดแล้วเป็นลมคาพื้น ส่วนตัวพันวาท่า...น่าจะมื่ออาการแค่เป็นลมคาพื้น เพื่อแกล้งตาย

“พี่ได้ข่าวมาว่า น้องว้าไม่ยอมบอกเซนเรื่องแฟนของพี่ ดังนั้น พี่จึงหวังว่าน้องสาวสุดที่รักจะรักษาความลับได้เก่งอย่างเสมอต้นเสมอปลาย วาคิดว่ายังไง”

จะคิดว่าอย่างไรละ ปากยิ้มหวาน แต่สายตาคาดคั่นบอกชัด...
 ถ้าหล่อนปากโป้งไปบอกใคร ชะตากรรมจะเป็นอย่างไร
 พันว้ายิ้มเพื่อนๆ แล้วจิ้มล้อมลงไปบนขาหมู ก่อนจะเอาหมูขึ้นโต๊ะ
 เข้าปากแทนการตอบรับตรงๆ
 พี่เซน...น้องวาร์บ 'สิบนน' เข้าปากแล้วนะคะ เลิกมองด้วยสายตา
 แบบนั้นซะทีเถอะค่ะ!

๖๖ ต่การชวน 'เพื่อน' มาด้วยไม่ใช่เรื่องง่าย โดยเฉพาะถ้าเพื่อน
 คนนั้นเคยมีเรื่องกับซาคริต

“เฮอ! มาอยู่ที่นี่ได้ยังไง” เสียงหัวก้องของหนุ่มหล่อเจ้าของบ้าน
 ทำให้พันว้ายืนตัวแข็งที่ไปชั่วขณะ พลอยขวัญหน้าตึง แล้วแทบจะ
 กลับหลังหันออกไปจากบ้านทันที

สาวน้อยต้องรีบตั้งสติ มือหนึ่งคว้าแขนสาวรุ่นพี่ไว้ ใบหน้า
 ก็หมุนมายิ้มหวานให้ซาคริตแล้วตอบเสียงใส่ว่า

“วันนี้น้องวาวชวนเพื่อนมาด้วยค่ะ วากะว่าจะมาไหว้คุณป้าก่อน
 แล้วจะขออนุญาตไปเดินห้างกับพี่พลอย”

ใบหน้าหล่อเหลาเคร่งเครียด “อย่าชวนคนแปลกหน้าเข้ามา
 ในบ้านพี่!”

สาวน้อยตัดใจปล่อยมือจากพลอยขวัญ แล้วรีบยกมือไหว้พราง
 ก้มหัวปลกๆ “วขอโทษค่ะพี่เซน ขอโทษจริงๆ ค่ะ วขอตัวไปไหว้
 คุณป้าแป๊บเดียวนะคะ แล้วจะรีบออกไปทันทีค่ะ”

หันไปมองพลอยขวัญแล้วบอกว่า “ขอเวลาสิบนาทีนะคะ พี่พลอย
 เตี่ยวารีกลับมา”

ว่าแล้วพันวาก็ตัดสินใจเอาตัวรอด...คนเดียว...

เอาน่า หล่อนเป็นเด็ก พี่ๆ เขาจัดการปัญหากันได้เองแหละ
 ใจจริงหล่อนอยากตะโกนดังๆ นึกว่า พี่ตินสั่งให้วาวชวนพี่พลอย

มาค่ะ ดั่งนั้นไปไวยพีดินเองได้ไหมคะ!

แต่ก็ไม่กล้าอยู่ดี

เฮ้อ! หลอนไม่เข้าใจพีดินเลย บ้านตัวเองก็มี ทำไมไม่ชวนพีพลอยไปที่นั่น ดันชวนมาบ้านพีเชน คิดว่าเนียนกว่าหรือไง กลัวผู้ใหญ่รู้จึ้นหรือ แค่มี่แฟนเอง ตัวเองก็จะลืบแปดแล้ว ไม่ใช่เรื่องที่ต้องปกปิดสักหน่อย

พันทวาอยากถามตรงๆ ด้วยซ้ำว่า ทำไมพีดินถึงไม่บอกพีเชนตรงๆ ว่าถูกใจสาวน้อยคนหนึ่ง...กลัวถูกล้อ หรือกลัวถูกแย่ง...พีเชนของหลอนอาจจะปากเสียใจร้าย แต่ก็ไม่ใช่คนโหดจืดที่ชอบแย่งของของเพื่อนสักหน่อย...

เอ...หรือจะเป็น...

ชวนพีพลอยมาที่นี่ ไม่ใช่ว่าอยากอวดแฟนหรือกนะ

ความคิดยังไม่ทันจะตกตะกอน แชนก็ถูกคว่ำไว้ แล้วลากให้เดินถอยหลัง

“พลอยล่ะ”

“อยู่ที่ส่วน...หน้าบ้าน...กับพีเชน”

พันทวาเจ็บต้นแขนที่ถูกจับจนแทบร้องออกมา...นานๆ ครั้งหลอนจะเห็นพีดินแสดงอารมณ์รุนแรงสักครั้ง ซึ่งก็ไม่แปลก เพราะส่วนใหญ่บทแบบนี้เป็นของพีเชน ส่วนพีดินมีหน้าที่ห้ามปราม

คิ้วเข้มขมวดมุ่นทันที

“ทำไมถึงอยู่กับเชน”

“บังเอิญ...จะ...เจอ” พันทวากัดริมฝีปาก แล้วร้องครางเบาๆ ว่า “พีดิน วาเจ็บ...”

“ฮะ!” อีกฝ่ายคลายมือทันที คล้ายกับว่าเขาไม่รู้ตัวว่าเปลือยออกแรงมาก “ขอโทษ”

แรงอย่างกับยักษ์...พันทวาวิจารณ์ในใจ ก่อนพูดต่อว่า

“พีดินรีบไปหาพี่พลอยเถอะคะ”

เด็กสาวไม่แน่ใจว่า ระหว่างพลอยขวัญกับชาคริต ใครจะเป็น
ผู้ชนะในศึกนี้ ชินพี่พลอยร้องไห้กลับบ้านไป หล่อนจะถูกทั้งพีดินและ
พี่เซนกินหัวภายหลังได้

คนแรก...เพราะไม่พอใจที่ทำตามสั่งไม่สำเร็จ

ส่วนคนที่สอง...เพราะซักศึกเข้าบ้าน

พันวากำลังคิดไปไกล มือที่คลายออกเมื่อครู่ก็กลับมารวบแขน
หล่อนแน่นอีกครั้ง

“เซนคุยกับน้องวาแล้วยัง”

เด็กสาวสะดุ้งโหยง “คะ...คุยอะไรคะ”

เพิ่งซักศึกเข้าบ้านตามคำสั่งพีดินแคว้นเดียว จะถูกเรียกไป
สอบสวนวันนี้เลยหรือ

ท่าทางของหล่อนคงขัดใจหัสติน เสียงของเขาจึงเข้มขึ้น

“น้องวารู้ใช่ไหมว่า ทำไมเซนถึงไม่เคยประกาศว่ามีแฟนเป็นตัว
เป็นตน”

อย่าบอกนะว่ารอพีดินมีก่อน พันวาเอียงคอมองอีกฝ่ายตาใสแจ้ว
ทำให้ชายหนุ่มถอนใจเบาๆ

“ยังงี้ก็ขึ้นชื่อว่าคู่นั้น จะทำอะไรก็ต้องระวัง...รู้ไหม” ปลายเสียง
ตามด้วยการใช้นิ้วดีดจมูกเบาๆ

“รู้ว่า...” แทนที่จะตอบตรงๆ ว่าไม่เข้าใจ พันวาเลือกวันคำ
ในช่องว่างแทน

หัสตินกลอกตา

“ว่า...ไม่ควรไปเกี่ยวกับผู้ชายสองต่อสอง...เพราะไอ้เซนก็ไม่เคย
ทำอย่างโจ่งแจ้ง”

พันวากะพริบตาปริบๆ “ว่าไม่เคยไปเกี่ยวกับผู้ชายสองต่อสอง
ส่วนพี่เซนไปเกี่ยวกับพีดินสองต่อสองอย่างโจ่งแจ้งประจักษ์นี่คะ”

พูดจบหล่อนก็ก้าวถอยหลังหนึ่งก้าว เพื่อหลบมะเหงกจากหัสติน
“เมื่อวาน หกโมงครึ่ง” ชายหนุ่มให้รายละเอียดเพิ่มขึ้น
เมื่อวานคือวันศุกร์ หล่อนไปเรียนพิเศษเสร็จก็ตรงกลับบ้าน
จะเอาเวลาที่ไหนไปไหนกับผู้ชายสองต่อสอง ครั้นหล่อนเล่าตรงๆ พี่ดิน
ก็ขมวดคิ้วอีก

“เด็กผู้ชาย...ตัวสูงกว่าวาลักฝ่ามือ หน้าเข้มๆ ตาโตๆ เดินเข้าไป
ในห้างพร้อมน้องวา”

“อ้อ...” พันวาเข้าใจแล้ว “นั่นทำไงคะ พี่ดินจำทำไม่ได้หรือ
คนที่เป็นคู่ร้ายพรของวาตอนปอกไข่คะ”

“ใครจะไปจำได้” หัสตินตอบเสียงเรียบ เด็กๆ โตเร็วจะตายไป
แป๊บเดียวก็เปลี่ยนเป็นหนุ่มแล้ว “แล้วจำได้ไหมก็ไม่สำคัญ...ยังงี้ก็...”

“ทำกับวาเรียนพิเศษที่ห้างคะ วาเลยนั่งรถเมล์ไปกับทำ”

รู้เรื่องแล้วก็อธิบายง่าย หากลักพักเด็กสาวก็ชะงัก ก่อนจะ
เอียงคอถามว่า

“พี่ดินห่วงวาหรือคะ”

รอยยิ้มของหัสตินค่อนข้างประหลาด

“...ก็คงห่วง เพราะเซนโกรธมาก”

สาวน้อยสะดุ้งโหยง “อะไรนะคะ”

“หมอนั้นอยากถอนหมั้นแทบตาย แต่ยังรักษาหน้าว่า ไม่เคย
มีแฟนเป็นตัวเป็นตน แล้วอยู่ๆ น้องวาก็ควงหนุ่มน้อยไปห้าง...”

ใบหน้านวลขาวซีดหันตาเห็น...ถึงว่า วันนีพี่เซนเดินออกมา
รับหล่อน แทนที่จะปลื้กตัวหนีเหมือนปกติ ถ้าไม่บังเอิญว่ามีพลอยขวัญ
มาเบี่ยงเบน หล่อนคงโดนแจ้งจนหูชาแล้ว

“มโนไปเอง แล้วจะมาโกรธวาได้ยังไง”

“พี่ก็ไม่รู้เหมือนกัน...” ไร้ความสนใจในสวัสดิภาพของน้องสาว
โดยสิ้นเชิง “...น้องวาก็ลองถามเซนดูเองนะ พี่ไปหาพลอยละ”

ว่าแล้วเขาก็ปล่อยแขนหล่อน แล้วก้าวเท้ายาวๆ ไปทางที่พ้นวาจากมา โดยไม่แม้แต่จะหันมามองว่า ลูกกระเบิดที่โยนลงไปได้ผลเป็นอย่างไร

สาวน้อยหลับตาลง แล้วถอนใจหนักๆ หนึ่งครั้ง...คิดเองเออเองแท้ๆ แล้วจะมาโทษหล่อนได้อย่างไร...แต่คนอย่างพีเชน...อะไรก็ทำได้ทั้งนั้นอยู่แล้ว ท่านเคยแค้นอะไรที่ไหน

พีเชนก็...หล่อนคงนึกไปเองมั้งว่า พีเชนดูจะสะใจนิดๆ แต่...มีอะไรให้สะใจด้วยหรือ...

กว่าพ้นวาจะขออนุญาตคุณย่าของชาคริตไปซื้อบปิ้งกับพลอยขวัญได้ ละครในสวนก็จับพอดี แถมยังจับแบบพระนางสลายตัว มีตัวร้ายยืนเหม่อมองท้องฟ้า รอต่ำรวมมาจับตัวไป

จะผิตบทไปบ้างที่พ้นวาไม่ใช่ตำรวจ หรือต่อให้หล่อนเลือกอาชีพนี้จริง พ้นวาก็ไม่กล้าเตะพีเชนที่ยืนหน้าห้องเหมือนใส่หน้ากาก อยู่คนเดียวแน่นอน

“พีเชนคะ”

สายตาที่หันมามองหล่อนเกือบจะว่างเปล่า ยังดีที่พอสบตากัน ลักพัก ตาของชาคริตก็มีประกายขึ้นบ้าง...ถึงขำกึ่งเยาะหยันใครสักคน

“ยายตัวเล็ก ยายเช่ซ๋า แต่อย่างน้อยก็น่าจะรู้ตัวใช่ไหมว่า พีไม่มีวันชอบน้องวาแบบผู้หญิง” ประโยคหลังเขาหันมาพยักพืดกับพ้นวา แต่เด็กสาวแค่ส่งยิ้มเช่ๆ ให้เขาตามเคย

“ลองมีแฟนบ้างก็ดีเหมือนกันนะ พีไม่ว่า เพราะพีก็จะมีเหมือนกัน”
ชาคริตสรุป

พ้นวาอึ้งไปชั่วอึดใจ นึกอยากรู้ขึ้นมาทันทีว่า เมื่อครู่เกิดอะไรขึ้นบ้าง ทำไมอยู่ๆ พีเชนถึงพูดออกมาเต็มปากเต็มคำว่าจะมีแฟนบ้าง
อิจฉาพีเชนอย่างงั้นหรือ

สาวน้อยเอียงคอมองอย่างฉงน ถ้าจิ้นเลียนแบบสาววายในโรงเรียน หล่อนก็คงอดสรุปไม่ได้ว่า พี่เซนหึ่งที่พี่ดินมีแฟนก่อน เลยจะประชด...แต่ปัญหาคือ พันวารัฐจักพี่ชายทั้งสองดีเกินไป หล่อนมั่นใจว่า พี่เซนกับพี่ดินชอบผู้หญิง

ดังนั้นที่เป็นไปได้คือ รสนิยมของพี่เซนกับพี่ดินเหมือนกันหลายอย่าง...ซึ่งอาจรวมถึงเรื่องผู้หญิงด้วย

แล้วพี่เซนก็ยันเดระไช้ย่อย ใ้ที่ทะเลาะกับพี่พลอย เกียงกับพี่พลอย ก็อาจจะมื่อะไรในกอไผ่ เผลอๆ นี่อาจไม่ใช่การพบกันครั้งที่สอง แต่อาจจะเคยปะทะกันนอกสายตาหล่อนมาหลายครั้งแล้ว

หรือไม่ก็...

พันวาสายหัวเพื่อสลัดความคิดฟุ้งซ่านออกไป...ช่างเถอะ! จะเป็นอย่างไรช่าง...สักวันเมื่อเหตุการณ์ดำเนินไปเรื่อยๆ หล่อนก็คงได้รู้คำตอบเอง ดังนั้นจะคิดมากตั้งแต่นั้นขึ้นไปทำไม

พ็นวามารู้เรื่องที่หลังจากคำซุบซิบของคนรับใช้ในบ้านชาคริต ที่มองว่าหล่อนเป็นเด็กน้อยไม่มีพิษมีภัย จึงกล้าค้นหาต่อหน้า

“คุณเซนเถียงกับเด็กผู้หญิงคนนั้นเสียงดังมาก ไ้ให้ออกจากบ้านเหมือนหมูเหมือนหมา บ้ามาศ...” คนในชื่อเป็นหัวหน้าแม่บ้าน “เข้าไปบอกให้ใจเย็นๆ ก็ถูกตะเปิดออกมา ดีที่คุณดินมาทัน พอรู้เรื่องว่าเกิดอะไรขึ้น คุณดินก็เข้ามาตพระเอกทันที พุดเสียงหล่อสุดๆ ...”

สาวรับใช้วัยรุ่นทำตาเยิ้มๆ ลอยๆ เหมือนกำลังดูละครหลังข่าว

“พลอยมาที่นี่ได้อยุ่แล้ว เพราะพลอยเป็นแฟนจิ้น...โอ้ย!” อยู่ๆ คนเล่าก็กรี๊ดเสียงดังจนพันวาหุ้อือ “อะไรจะโรแมนติกปานนั้น คุณเซนถึงขั้นอึ้งไปเลย”

คนที่อึ้งกว่าคือพันวา อึ้งจนยืนแข็งที่ออยู่หน้าห้องครัว ขยับตัวไม่ได้ เหมือนถูกคำสาปแช่ง

...เป็นแฟนตั้งแต่เมื่อไร ไม่ใช่ยังอยู่ในขั้นจีบๆ พี่พลอยอยู่หรือ...
พี่พลอยยังพูดอยู่เลยว่าไม่กล้าอาจเอื้อม...

เด็กสาวคิดจนหัวปั่น หัวใจเต้นระรัวอยู่พักหนึ่ง ก่อนจะถอนใจ
แล้วสรุปกับตัวเองในใจ โดยไม่สนใจเสียงพูดกับท่าทางของสาวรับใช้
อีกต่อไป

มือเรียวกดแน่นตรงกลางอก แน่นจนรู้สึกเจ็บ ขณะบอกตัวเอง
ซ้ำๆ ว่า

...จะอย่างไรก็ช่าง...เป็นตัวซื้อบ๊องไปเรื่อยๆ นี่แหละ สบายที่สุด
แล้ว..

3

บุษยา

ดีวายนโยบายยใครจะเป็นอะไรก็ช่าง ทำให้พันวาเฉยมากเมื่อมีคนเดินเข้ามากระซิบกับหล่อนว่าพี่เซนมีแฟนแล้วนะ ชื่อบุษยา

หัวใจที่เคยสั่นไหวมากตอนได้ยินว่าพี่ดินยืนยันเรื่องเป็นแฟนกับพี่พลอยก็นิ่งงันในครั้งนี่

คงเพราะหล่อนสั่งตัวเองได้แล้วละกระมังว่า อย่ายุ่งเรื่องชาวบ้านถึงคนที่ไม่ 'บ้าน' สองคนนั้นจะเป็นเหมือนพี่ชายของตัวเองก็ตาม

เพราะรู้ว่าคนที่มาบอกอยากเห็นสีหน้าของคู่หมั้นอย่างหล่อนว่าจะบิดเบี้ยวสักแค่ไหน พันวาเลยยิ้มหวาน แล้วปรบมือเบาๆ

“ดีจังเลยคะ พี่เซนมีความสุข วาก็มีความสุขด้วย”

ไม่ได้โกหกเลยสักนิด เพราะถ้าพี่เซนสุขใจก็น่าจะปากร้ายน้อยลงหล่อนก็จะสบายหูขึ้น

โชคร้ายที่หยุดโผล่มาจากไหนไม่รู้ อยู่ๆ ก็ลงมะเหงกบนหัวหล่อนจากด้านหลัง ก่อนจะหันไปบอกคนนำข่าวว่า

“เรื่องทางผ่านไร้สาระอย่าเอามาเล่าให้เปลืองหู ยิ่งไงคู่หมั้น

ที่ผู้ใหญ่รับรองก็เหนือกว่าอยู่แล้ว”

ผลคือฝ่ายนั้นค่อนข้างหยุดชงวัช ก่อนจะล่าถอยไป

“ยายริกำรู้เรื่องหมั้นหมายด้วยหรือ ไหนว่าไม่บอกใครในโรงเรียนไง”

“อ้อ...บังเอิญ...คุณแม่ของริกาเป็นเพื่อนสนิทกับแม่วา” พันวา
ยังลูบหัวต้อยๆ

“ถ้าไม่ยากให้แพร่สะพัดก็น่าจะปรามายริกำไว้หน่อยนะ”

“ไม่จำเป็นหรอก” พันวายิ้มอย่างคนใจดี “พีเซนกับพีดินเคยกำชับ
ริกาไว้แล้วว่าห้ามแพร่งพราย...รายนั้นไม่กล้าทำให้พีๆ โกรธหรอก”

หยุดฟังแล้วถึงขั้นถอนใจเฮือก

สวนเรื่องแฟนพีเซนที่ชื่อบุษยานั้น พันวาแอบไปดูตัวมาแล้ว
เพื่อตอบสนองความอยากรู้อยากเห็นของตัวเอง

บุษยาเรียนอยู่ม.5 ผิวขาว รูปร่างสูงโปร่ง มีส่วนเว้าส่วนโค้ง
ออกไปทางเซ็กซี่ ตรงกันข้ามกับพีพลอยที่ดูใสหวานแต่ห่มัดทะแม่ง

พันวาไม่แน่ใจว่า พีเซนเจตนาเลือกให้ต่างกับแฟนพีดินหรือเปล่า
แต่...ดูทรงแล้ว เด็กสาวเดาว่าพีเซนคงกะคบแค่เทอมนี้ แล้วก็จะทิ้ง
ตอนข้ามมหาวิทยาลัย ดังนั้นรู้จักแค่เผินๆ ก็พอ

เรื่องที่พันวาอยากรู้มากกว่าคือ สองคนนั้นจะเรียนต่อที่ไหน
ต่างหาก ล่าสุดยังเถียงกันอยู่เลยว่า จะไปนอกตั้งแต่ปริญญาตรีหรือ
เรียนในไทยก่อน แล้วค่อยไปตอนปริญญาโท ไม่รู้ตอนนี้สรุปกัน
ได้แล้วยัง

ถ้าให้เดา พีดินมีแฟนแล้ว คงไม่อยากไปจากไทยนานๆ จึงน่าจะ
ลงเอยด้วยการกล่อมพีเซนให้เรียนที่ไทยมากกว่า เอ...หรือจะต่างคน
ต่างเรียน แต่สองคนนี่เขาแอบแข่งกันอยู่นิดๆ นี่นา คงไม่มีใครยอม
อยู่ไทยทั้งที่อีกฝ่ายได้ไปนอกหรอก

เพราะสนใจเรื่องนี้มากกว่า พันวาจึงแทบจะลืมเรื่องบุษยาไปจนกระทั่ง...ฝ่ายนั้นมาปรากฏตัวตรงหน้าหลังคาบเรียนสุดท้ายจบ

แน่นอนว่าสาวน้อยรู้ทันทีที่เห็นหน้า ในขณะที่อีกฝ่ายยังต้องกวาดตามองหาหล่อน

มีเวลาให้หนีถมเถ แต่พันวาเลือกจะเดินผ่านหน้า แล้วรอให้อีกฝ่ายหัก ซึ่งก็ได้ผลตามที่หล่อนต้องการ

“คะ”

“ขอบคุณด้วยหน่อย” แม้เสียงจะห้วน แต่ก็ไม่ถึงขั้นกระซากต่างจากมือที่คว้าแขนหล่อนแล้วดึงให้เดินออกนอกห้องเรียน

พันวาคาดเตาไปสารพัด แต่หล่อนกลับแทบหัวคะมำเมื่อบุษยากรีดใส่หล่อนว่า

“ทำไมพี่เซนถึงจะไปเรียนเมืองนอก”

สาวน้อยอึ้งก็มก...หล่อนก็เพิ่งรู้ว่านี่แหละ สรุบว่าไปแน่แล้วลึนะ แล้วพี่ดินล่ะ...

“เมืองไหนคะ”

“ยังจะถามอีก! นี่เธอเป็นคู่หมั้นกำมะลอหรือไง”

ก็...กึ่งๆ ละนะ พันวาทำหน้าเหยเก เสียงโกล้งจะสะอื้น “พี่อย่าดูลึคะ ก็วายังไม่รู้จริงๆ นี่นา”

ไม่รู้ว่าบุษยาไปรู้มาจากไหนว่าหล่อนเป็นคู่หมั้น เผลอๆ อาจจะรู้มาจากพี่เซนเอง...ก็ยังมีดีที่ดึงตัวหล่อนมาคุยห่างจากผู้คน ความจะได้ไม่แตก

อีกฝ่ายอึ้งไปพักหนึ่ง...ดูทีแล้ว ไม่น่าจะดูร้ายเป็นนิสัย เพราะแค่พันวาทำท่าจะร้องไห้ก็ลดเสียงลงทันที

“ถามเฉยๆ เอง อย่าบ่อน้ำตาตั้งหน้า”

“เอ่อ...ถ้าพี่อยากรู้เรื่องอะไร เตียววาทโร.ถามพี่เซนให้นะคะ”

“บ้าหรือเปล่า!” อีกฝ่ายร้องลั่นทันที “ไม่คุยกับเธอแล้ว อย่างที่

เช่นว่าจริงๆ...ยายเด็กคู่นั้นชื่อป๊อ”

ว่าแล้วอีกฝ่ายก็สละบัดหน้าจากไป ทิ้งให้พันว้ายืนเซตน้ำตาป๊ออยู่คนเดียว...ก็นะ...เวลามันไหลออกมาแล้วก็ต้องใช้เวลาคบคุ่มกันสักพัก

“ยายป้าทำอะไรเธอ!” อยู่ๆ ทฤษฎีโผล่มาจากทางไหนอีกแล้ว พันวาริปปาดหน้าตาแล้วยิ้มหวานให้

“เรียกคนสวยขนาดนั้นว่าป้าได้ไง ท้าพ...พี่บุษยาแก่กว่าเราสองคนแค่สามปีเอง”

“ก็บ้านั้นแหละ! ไม่มีพี่สาวแสนดีที่ไหนทำเด็กร้องไห้หรอก”

“แต่ที่ว่า...พี่บุษยาน่าจะเป็นเด็กดีนะ”

“อะไรของเธอล่ะ”

ก็...หลอกง่ายชะขนาดนั้น พันวาช้อนรอยยิ้ม...หล่อนต่างหากที่เป็นเด็กไม่ดี

6 ด็กสาวไม่เดือดร้อน ไม่ว่าพี่เซนกับพี่ดินจะไปเรียนที่ไหนในโลกนี้ ขอแค่ไม่พาหล่อนไปด้วยเป็นพอ ดังนั้นคนที่ร้อนรนแทนจึงกลายเป็นผู้ใหญ่ที่คิดหนัก คิดเพื่อเจ้าจนกระทั่งมีข้อเสนอที่น่ากลัวขึ้นมา

“หรือจะส่งน้องวาไปเรียนมอปลายที่อเมริกาด้วย”

แค่ได้ยื่นสาวน้อยก็ห่อไหล่แล้วร้องไห้โฮ

“ไม่ไป...วจะอยู่กับแม่” ร้องเสร็จก็เสริมเหตุผลว่า “อย่าให้ว่าตัวติดกับพี่เซนตลอดเลยล่ะ เดี่ยวพี่เซนจะมองวาเป็นอย่างอื่นไม่ได้ นอกจากน้องสาวที่อยู่ด้วยกันตั้งแต่เด็ก”

ประโยคหลังของหล่อนมีน้ำหนักไม่น้อย อย่างน้อยก็กับหัสดินที่รีบรับคำ (คงกลัวว่าหล่อนจะตามไปป่วนเขาด้วย) ว่า

“นั่นสิครับ เซนไม่มีน้องสาว เกิดมาก็มีน้องวาวิ่งตามตลอด

เลยรู้ว่าเราจะเห็นน้องวาเป็นน้องแท้ๆ แล้วมั้ง”

อ้อ... พันวามองสบตาคนพูด... รอว่าเขาจะพูดถึงตัวเองด้วย หรือเปล่า แต่หัสตินดันไม่เสริมว่า ตัวเขาเองก็เห็นหล่อนเป็นน้องแท้ๆ ด้วย

“สัตว์เลี้ยงชื้อบื้อมากกว่า” พี่เซนที่เพิ่งเดินเข้ามาในห้องรับแขก พูดโพล่งขึ้น เล่นเอาสะดุ้งโหยงกันทั้งบ้าน คุณชาลินีถึงขั้นดึงลูกชาย มาใกล้และตีแขนดังเหียะ ชายหนุ่มเลยยอมเสริมอีกนิดว่า “เด็กโง่คือเด็กน่ารักไงแม่”

เลยถูกพาตไปอีกที

พันวามึงไปพักหนึ่ง ก่อนถามประโยคหนึ่งว่า “สรุปว่าวาชื้อบื้อ โง่ หรือน่ารักกันแน่คะ”

ไม่มีใครยอมตอบหล่อนสักคน

ในที่สุดพันวาก็ได้รู้ว่าชาคริตจะไปเรียนต่ออเมริกา แต่หัสตินจะไปอังกฤษ

“อ้าว! ไม่ได้ไปด้วยกันหรือคะ”

“สมัครได้คนละที่กันจ๊ะ” คุณแม่ที่เซนเป็นคนตอบ “ดินสมัครที่อเมริกาไม่ผ่าน”

ไม่มีทาง! ที่ดินเรียนเก่งกว่าพี่เซนอีก มีหรือจะไม่ผ่าน เจตนาแหยๆ... ใจคิดอย่างนั้น หากสีหน้าของพันวากลับฉายแววสลุด “น่าสงสารพี่ดินจิงคะ”

“ขอบใจ” หัสตินตอบรับง่ายๆ “แต่นี้เป็นข่าวดีของน้องวาเลยนะ ไปเที่ยวได้ทั้งสองประเทศ”

“ประเทศเดียว” พี่เซนขัดขึ้นทันควัน “ฉันก็จะเลือกที่อังกฤษด้วย” ง่ายๆ อย่างนี้เลยนี่นะ อังกฤษไม่ใช่จะง่ายกว่าอเมริกาสักหน่อย

“ถ้าจะเอาประเทศเดียวกันก็คงได้คนละเมือง เพราะ...” คุณแม่

พีเชนดูไม่แน่ใจนัก

“คนละเมืองก็ช่าง เรียนๆ ไปก่อนค่อยย้ายก็ได้”

หัสตินเลิกคิ้ว “ก็...แล้วแต่...”

ดูท่าพีเชนแล้ว ต่อให้ไปด้วยกันก็คงจะชิงหนีแหงๆ อารมณ์ประมาณพีเชนเลือกทางเหนือ พีเชนก็คงเลือกทางใต้...ดูเหมือนเรื่องทะเลาะกันจะไม่ใช้เรื่องเล็ก

ที่ว่าเรื่องผู้หญิงเป็นจุดแตกหักของผู้ชาย อาจจะนำมาใช้ได้กับคราวนี้

พันวาทัดสินใจเจียบ ปล่อยให้เสื้อสองตัวติดกันไป เพราะขืนกระต่ายน้อยอย่างหล่อนเข้าไปขวาง คงถูกเสื้อสองตัวนี้ตะปบแล้วโยนออกไปนอกสนาม

แต่พอคิดว่าไม่เกี่ยวกับตัวเองแล้ว พีเชนก็กะจังหวะที่หล่อนอยู่คนเดียว แล้วเดินเข้ามาคุยด้วย

“ถ้าจะไปหาพีให้ชวนพลอยไปด้วย”

ไม่มีการเกริ่นนำหรือใช้คำขอร้องใดๆ ทั้งนั้น จนพันวาทัดสินใจว่านี่เป็นประโยชน์บอกเล่าหรือคำสั่ง

“ว่าไม่มีเงิน” อูๆ จะดึงเงินออกจากบัญชี แถมไม่แค่ของตัวเอง ยังต้องจ่ายให้คนอื่น พ่อแม่ต้องชกใช้แน่ๆ (เพราะหล่อนมั่นใจว่าพลอยขวัญน่าจะไม่มีเหลือเพื่อขนาดคิดจะไปเยี่ยมแฟนที่อังกฤษก็ได้เลยโดยไม่ต้องห่วงค่าใช้จ่าย)

“พีออกให้เอง”

“ของวาทด้วยหรือเปล่าคะ” เรื่องแบบนี้ต้องชัดเจน! ไม่ใช่ใช้งานน้องแล้วไม่ดูแล

“ส่วนของเรา ควรจะเป็นเซนรับผิดชอบมากกว่า”

“งั้นพีเชนอย่าเสียเวลาฝากฝังพีพลอยกับวาทเลยคะ วาทคงไม่มีโอกาสไปอังกฤษหรอก ถ้ารอให้พีเชนออกให้” บอกหน้าชื่อตาใส “ครั้งที่ไปกับ

พ่อแม่ ถ้าจะชวนพี่พลอยไปด้วย ต้องถูกชักจูงและแหย่ๆ ค่ะว่า วาไปเกี่ยวอะไรด้วย ดังนั้นน่าจะไม่ได้หรอกค่ะ”

หัสตินโคลงหัว รอยยิ้มประหลาดผุดขึ้นบนหน้า “อู๋ๆ น้องสาวที่น่ารักของพี่ก็มีปากมีเสียงขึ้นมา...แปลกดีนะ”

พันวาตัวแข็ง ขณะหัสตินก้มหน้าลงมาสบตาในระยะประชิด

“กำลังได้ใจเพราะพี่ จะไม่อยู่ใกล้หรือเปล่าครับ...” เสียงธรรมดา แต่ทำให้พันวาขนลุกชู “...ก็ได้...พี่จะรับผิดชอบน้องวาเอง...ทั้งหมด... ที่นี้ยังมีปัญหาอะไรอีกไหม”

เด็กสาวลึนหน้าลายลงคอดังเอือก ยังพยายามฝืนยิ้มยามพูดต่อว่า

“ต้องให้ว้าขึ้นมหาวิทยาลัยก่อนนะคะ พ่อแม่ไม่ยอมให้เด็กมัธยมไปเที่ยวกับเพื่อนหรอกค่ะ”

คิ้วเข้มเริ่มขมวดมุ่น “อีกตั้งสี่ปีนี่นะ”

“ค่ะ” พันวารีบพยักหน้าหงิกๆ “ก็น้องวายังเด็ก...พี่ดินก็กลับไทยบ่อยๆ ลีคะ ง่ายนิดเดียว”

“ง่ายนั้นหรือ” หัสตินทวนคำ แหวตตาที่เขามองหล่อนฉายแววขำ

“เอาเถอะ...แล้วเจอกันนะ”

และ...หลังจากนั้นเด็กสาวแสนดีก็ได้ใช้ชีวิตอย่างสงบสุขทุกวัน เพราะอสูรร้ายทั้งสองตัวได้จากไปแล้ว...

พันวาอยากจะจบนิยายภาคแรกอย่างนี้เหลือเกิน...แม้ว่าในชีวิตจริงมันจะไม่ใช่ออย่างนั้นก็ตาม

“สี่”...พี่เซนโทร มาบ้างไหม”

ตั้งแต่ขึ้นมอสาม พันวาก็มีสาวกใหม่ที่ไพล่หน้ามาสักปาดาร์ละ สองสามวัน จนเด็กสาวชักสงสัยว่า เด็กมอหกมีเวลาว่างมากนักรหรือ

“ไลน์ละ อีเมลละ”

ทั้งที่พันวาให้ข้อมูลทุกอย่างไปแล้ว บุษยาก็คงเคยติดต่องไปเอง

หลายครั้ง แต่พี่เซินคงไม่ยอมตอบกลับ

นี่สงสัยว่าซาคริตเป็นคนพูดไม่ยั้งคิดแท้ๆ มีหรือจะไม่บอกเล็ก
บุษยาก่อนไปให้เรียบบร้อย แต่ครั้งนั้นจะถามตรงๆ ก็กลัวจะโดนรุ่นพี่สาว
ตบกระเด็น พันวาเลยได้แต่ยิ้มซื่อๆ

“พี่เซินคงยุ่งมั่งคะ”

ตอบอย่างนี้ทุกครั้ง อีกฝ่ายก็กระพัดกระพืดกลับไปทุกครั้ง
แต่พันวาไม่รู้จะทำอะไรที่ดีกว่านี้

หยุดถึงกับเอ่ยปากว่า “ยายป้าคงอยากเห็นหน้าเธอมากกว่า
ตอนนั้นมองเธอเป็นลูกไล่แล้วมั้ง”

ไว้สารละสินดี เธอไม่ใช่ลูกไล่มีอาชีพสักหน่อย แค่เป็นให้พี่ดินกับ
พี่เซินก็เหนื่อยจะตายอยู่แล้ว ภาระเพิงหมดไป ทำไมต้องหาใหม่ด้วย...
พันวาคิดในใจ หากคร้านจะตอบโต้เพื่อน

“ได้ข่าวว่าคุณพี่ของเธอบอกเลิกก่อนจบแล้วนี่ นี่ก็คงพยายามติดต่อ
โดยผ่านทางเธอละมั้ง”

กลายเป็นว่า หยุดรู้มากกว่าหล่อนเสียอีก

“ไม่รู้” เด็กสาวตอบ ก่อนยื่นเอกสารออกไปด้านหน้า “ข้อนี้ว่า
ทำไม่ได้ ทัพเข้าใจไหม”

“ไหน... มาดูซิ”

แค่นี้ก็เปลี่ยนเรื่องสำเร็จ... พันวาอดคิดไม่ได้ว่า เด็กรุ่นเดียวกันนี้
จัดการง่ายชะมัด เล่นเอาหล่อนรู้สึกเบือนิดๆ ที่ไม่มีตัวจัดการยาก
สองตัวอยู่ใกล้ๆ

วูบหนึ่งที่ใจหล่อนลอยไปไกล จนลืมสังเกตปฏิกิริยาและสายตา
ของคนรอบข้าง... จนกระทั่งหยุดดูทานเบาๆ ว่า

“เฮ้ย! ใกล้เกินไปแล้ว”

การที่หล่อนโน้มตัวลงไปมองว่าหยุดแก้โจทย์อย่างไร ทำให้
ใบหน้าหล่อนอยู่ห่างจากหน้าแดงก่ำของเขาแค่หนึ่งฝ่ามือ

พันวษาพยักหน้าหงึกๆ แล้วตั้งตัวตรง...แค่นี้ก็อายแล้ว...เด็กหนุ่มๆ
นี่หน้า...

อ๊ะ! ไม่ได้การแล้ว ถ้าเริ่มคิดว่าคนวัยเดียวกันเป็นเด็กหนุ่มๆ
ก็แปลว่าหล่อนแก่แล้วนะสิ...ไม่ได้ จะคิดแบบนั้นไม่ได้ สถานการณ์
แบบนี้ เด็กสาววัยเดียวกันกับหล่อนต้องตอบสนองอย่างไรนะ หน้าแดง
บิตตัวไปมางั้นหรือ...มันหนีหายไปหน่อยมั้ง

พันวษากำลังคิดเพเลิน ใครบางคนก็โผล่มาจากด้านหลัง แล้วทัก
เสียงใ้ว่า “นั่นแน่! สวีตกันอีกแล้ว”

“เฮ้ย! ไม่ใช่ เลิกล้อสักทีเถอะน่า” คนตอบสนองเป็นเหตุอีกครั้ง
ในขณะที่พันวษาแค้ยืมๆ แล้วเบี่ยงเรื่องหน้าตาเฉย

“วันนี้อยากกินไก่ทอดข้างโรงเรียน...สนใจไหมมุน”

“อ๊ะ! วันนี่วันพฤหัสบดี นะ” คนค้ำกลายเป็นเหตุอีกครั้ง

“อ้อ ช่วงนี้พฤหัสบดี เป็นวันว่าง” ปกติหล่อนต้องรีบเผ่นกลับบ้าน
อาบน้ำ แต่งตัว แล้วไปบ้านพี่เซินตั้งแต่เลิกเรียน ไม่มีเวลาเอ้อระเหย
เหมือนอย่างนี้

“งั้นไปเรียน...” เหตุยั้งพูดไม่ทันจบประโยค

“ไม่ให้ไป!” มินตราเสียงดังกว่า “ดีแล้ว มีวันว่างไปเที่ยวกับเพื่อน
บ้าง รีบไปกันเถอะว้า ไม่ต้องไปฟังนายทัพ...จะบ้าเรียนไปถึงไหน”

“เฮ้! เดี่ยวต้องสอบเข้ามอปลายแล้วนะ”

“เรียนพิเศษเกือบทุกวันแล้ว ขอวันว่างสักวันต่อสัปดาห์เถอะนะ”

พันวษาหัวเราะเบาๆ โดยไม่สนับสนุนหรือต่อต้านใคร เพราะ
ไม่ว่าใครจะพูดอย่างไร ในใจหล่อนก็มีคำตอบอยู่แล้วว่าจะใช้เวลา
อย่างไรในเย็นวันพฤหัสบดี

คำตอบนั้นคือ...ทำอะไรกับมันก็ได้ แต่ต้องกลับถึงบ้านก่อน
หนึ่งทุ่ม!

ผ่านไปสองปี...

ในที่สุดพันวาก็กลายเป็นสาวมอปลาย

ตอนแรกหล่อนคิดว่าจะหมดไปอีกหนึ่งปัญหา เพราะบุษยาเรียนจบมอปลายแล้ว แต่กลายเป็นว่า

“พี่เซนไม่คิดจะกลับไปไทยเลยหรือไง”

คำถามเดิมๆ ยังสม่ำเสมอเหมือนเดิม...เด็กสาวกลืนน้ำลายลงคอ ยากเย็น ดูทำนั้กศึกษามหาวิทยาลัยจะมีเวลาว่างมากมาย อีกฝ่ายถึงมีเวลามาตำ่กรอหล่อนตอนเย็นสัปดาห์ละครั้ง

“เห็นว่านี่นี้จะกลับนะคะ ถ้ารู้วันแน่นอนแล้วน้องวาจะอัปเดตอีกทีนะคะ”

คำตอบนี้คงถูกใจบุษยา อีกฝ่ายเลยวางมือบนหัวหล่อนแล้วขี้จนผมยู่่ง

“ดีมาก! ไป! วันนี้พี่เลี้ยงข้าว!”

“อา...คือว่า...”

“วันพฤหัสบดี ไม่ใช่หรือ”

ไม่รู้ตั้งแต่เมื่อไรที่กลายเป็นที่รู้จักกันในวงแคบๆ ว่า พฤหัสบดีคือวันว่าง ใครๆ ถึงเข้ามารุมทั้งวันพฤหัสดีของหล่อนเป็นว่าเล่น

“คือ...”

“สัปดาห์นี้ผมจองแล้ว” ทฤษฎีไผล่มาจากไหนก็ไม่รู้

“มีหลักฐานหรือไง”

สองคนนี้ไม่เคยพูดกันดีๆ เลย

“มีพยานบุคคล...ใช่ใหมวา”

“เอ่อ” สีหน้าพันวาคงแสดงออกชัดเจน ทฤษฎีจึงขมวดคิ้ว

“อย่าบอกนะว่าลืม”

พันวาก็ม้แทย ในขณะทีบุษยาหัวเราะลั่นด้วยมาตรการกับนางร้ายแล้วสรุปว่า

“งั้นก็...”

“วันนี้ว่าต้องรีบกลับบ้านค่ะ มีธุระสำคัญ” พันหวาว่าพลางยกมือไหว้ภรรยาครอบครัว “ขอโทษนะค่ะพี่บุษ ขอโทษนะทั้ว ถ้าไม่ใช่เรื่องด่วนขอเป็นพรุ่งนี้ก่อนหรือหลังเรียนพิเศษแทนได้ไหม”

หยุดโบกมือ “ช่างเถอะ เรื่องไม่รีบ พรุ่งนี้ก็ได้อ”

“ขอบใจนะ”

ว่าแล้วพันวาก็รีบเผ่นกลับบ้าน เพราะแม้ว่าคนตรงหน้าจะรอได้ แต่คนที่รออยู่อีกฟากของคอมพิวเตอร์ไม่มีทางยอมรับคำขอโทษที่หล่อนรับสายซ้ำแน่ๆ

“สวัสดิ์ตอนเที่ยงค่ะ พี่ดิน”

หัสตินเป็นอีกคนที่รู้ว่าหล่อนไม่มีเรียนพิเศษในวันพฤหัสบดี จึงเลือกโทร.มาหาหล่อนช่วงทุ่มทุกสัปดาห์ ซึ่งตรงกับเวลาพักเที่ยงของเขา แต่ก็ยังดีกว่าพี่เซนที่ไม่คิดจะโทร.หาน้องเลย

นานๆ ครั้งหัสตินถึงจะโทร.มาก่อนหนึ่งทุ่ม

“มีเวลานิดเดียว วันนี้พี่งานเยอะ มีอะไรจะเล่าบ้าง”

เล่าก็คือรายงานนั่นเอง

“เท่าที่ารู้ พี่พลอยมีคนมาจีบสองคนค่ะ แต่ยังไม่คบหน้ามั้งคะ”

“อ้อ” รับคำด้วยสีหน้าเฉยๆ “แล้วไง”

รู้อยู่แล้วแต่มั่นใจในตัวเองมาก หรือแค่ซ่อนอาการตกใจเก่ง... พันวาไม่รู้ และไม่คิดจะค้นหาด้วย หล่อนรีบเปลี่ยนเรื่อง ก่อนหัสตินจะนึกอยากถามข้อมูลเชิงลึกขึ้นมา แล้วความช่วยเหลือจะมาเยือน

“พี่เซนกับพี่ดินจะกลับมาถึงวันไหนคะ เห็นคุณป้าบอกว่าปิดเทอมนี้จะมาใช้ไหมคะ”

“วันที่ห้า เดือนหน้า”

“ว้าว!” นัยน์ตาสาวน้อยเป็นประกายทันที

หัสตินยิ้มอ่อนๆ “ทำไม ลดน้ำหนักไม่ทันหรือ”

“ทำไมจะต้องลดน้ำหนักด้วย”

“ก็ไอ้เซนจะกลับแล้วไง” หัสตินโน้มตัวเข้าหาคอมพิวเตอร์ คล้ายจะมองหน้าหล่อนให้ชัดขึ้น “น้องวาก็เป็นสาวแล้ว ไม่อยากทำให้ คู่หมั้นตะลึงในความสวยบ้างหรือ”

พันวาถึงกับสาลักน้ำลายตัวเอง “พี่ตินพูดอะไรนะ”

หัสตินยิ้มขำ “อายุก็เยอะแล้ว แต่จริตยังไม่ถึงสักที”

ใบหน้าขาวนวลของสาวน้อยบิตเบี้ยว รีบโยนเรื่องให้พันตัวเอง

“พี่ตินรอตะลึงพี่พลอยดีกว่าอะ ตอนนี่พี่พลอยสวยขึ้นเยอะ”

“พลอยสวยมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว” หัสตินกลับตอบเรียบๆ ก่อน เหลือบมองนาฬิกาข้อมือแล้วว่า “วันนี้แค่นี้แล้วกัน พี่ต้องไปทำงานแล้ว”

“อ๊ะ! อะ สวสดีอะ”

“สวสดี”

ว่าแล้วหัสตินก็วางโทรศัพท์ไป ทิ้งให้พันวาทอดถอนใจอยู่คนเดียว คู่หมั้นเหนียวที่หล่อนตาเลียตาเหลือกกลับมาเพื่อพูดกับหัสตินแค่ลิบยี่ลิบ นาที

เฮ้อ...ก็รู้้อยู่ว่าพี่ชายคนนี้อะยากให้หล่อนเป็นหูเป็นตาแทนว่ามีใคร มาจับพลอยขวัญหรือเปล่า แต่ไม่ว่าจะเล่าจะบรรยายอะไรไป หัสติน จะแสดงท่าทางเหมือนรู้อยู่แล้วเสมอ แล้วเขาจะโทร.มาหาหล่อนทำไม

พันวาเหลือบมองปฏิทิน ก่อนถอนใจเฮือก...ใจหนึ่งก็ไม่อยากเจอ แต่อีกใจก็อดเสียดายไม่ได้เมื่อรู้ว่าไม่มีโอกาสเจอจริงๆ

ทำไมกำหนดการเข้าค่ายนานหนึ่งสัปดาห์ถึงตรงกับสัปดาห์ ที่ชาคริตกับหัสตินกลับมาพอดีเลยน้ำ

๖ เพราะเป็นกิจกรรมโรงเรียน ดังนั้นผู้ใหญ่จึงได้แต่ถอนใจ และไม่กล้าสั่งให้พันวาลาหยุดเพื่อกิจส่วนตัว บวกกับสาวน้อยเพิ่งมา ขออนุญาตเข้าค่ายเอาในเวลากระชั้น ทำให้แก่ใจอะไรไม่ได้

“น้องวานะน้องวา น่าจะบอกแต่เนิ่นๆ”

“วาลืมค่ะ” บอกเสียงละห้อย “อย่าลืมทวงของฝากให้ว่าด้วยนะคะ”

“อย่ามางกไม่เข้าเรื่อง” ถูกผลักหน้าผากเบาๆ ทันที “เอาเถอะ
ค่อยไปหาที่อังกฤษก็ได้”

“ค่ะ ดีค่ะ” ไปเที่ยวกับพ่อแม่ จะไปที่ไหนก็ดีทั้งนั้นแหละ

แม่จะพลาดโอกาสจะได้พบ แต่พินว่าไม่พลาดข่าวคราวที่ญาติๆ
ลือกันให้สะพัดในสัปดาห์นั้น

...ไหนดว่าสนิทกันมากไป...มีนตึงชะขนาดนั้น...

...เซนกินะ มีคู้หมั้นอยู่แล้วแท้ๆ...อู๊ป!...

...ตาตินเห็นเข็นๆ อย่างนั้น คิดไม่ถึงว่าจะปาเถื่อนน่าดู...

...ไม่รู้ใครถูกแทงใจดำกันแน่ ทั้งคู่เลยมั่ง...เฮ้อ! แต่ผู้หญิง
คนเดียวแท้ๆ

แต่แน่นอนว่าข้อมูลมาถึงหูหล่อนอย่างไม่ครบถ้วนและไม่ต่อเนื่อง
เพราะทุกคนกลัวว่าน้องวาจะสะเทือนใจ โดยหาว่าไม่รู้ว่ามีพินวาสะเทือนหู
มากกว่า...หูหล่อนสั่นริกๆ ด้วยความอยากรู้เรื่องซุบซิบสุดดังประจำปี

คาดไม่ถึงว่า ลงท้ายจะรู้จักข่าวกอสลิปในวารสารไฮโซแทน
ข้อความเขียนอย่างร้อนแรง ใสสีตีไข่เต็มที่ แต่พินวาสรุปได้ใจความได้ว่า

ทายาทตระกูลดังมีเรื่องชกต่อยกันกลางงานเลี้ยงในสวน
คึกซิงนางครั้งนี้ น่าจะไม่จบง่ายๆ เพราะฝ่ายหนึ่งก็มีคู้หมั้นอยู่แล้ว
อีกฝ่ายก็เป็นญาติสนิทที่สุดที่ต้องร่วมงานกันต่อไป แยกกันไม่ขาด
สงครามภายในครั้งนี้จะเป็นอย่างไร ต้องติดตามตอนต่อไป

แน่นอนว่าพินวาหัวเราะก๊ากอยู่ได้แค่ว่าไม่ก๊าวินาทีกับข้อความ
แสนร้อนของนักข่าว

ถ้านี้เป็นเรื่องของคนอื่น หล่อนคงนึกสนุก แต่พอคิดถึงจิตใจ
ของคนคุ้นเคยทั้งคู่แล้ว

เฮ้อ...น่าจะเจ็บทั้งคู่...เรื่องไม่เป็นเรื่องแท้ๆ ผู้หญิงในโลกนี้

มีมากมายเหมือนดวงดาว ทำให้ต้องมาแย่งดาวดวงเดียวกันด้วยละ

พันว้ายังคิดไม่ตกว่าจะยื่นมือเข้าไปยุ่งดีไหม และจะยื่นมือเข้าไปอย่างไรโดยที่จะไม่ถูกหนึ่งในสองคนนั้นลับมือขาด

ทางที่ดีที่สุดคือไม่ยุ่ง...ใช่ไหม แต่มันก็เป็นทางที่เลวที่สุดด้วย เพราะเท่ากับหล่อนวางเฉยขณะที่ชายสองคนมีปัญหา แต่หล่อนจะทำอะไรได้ละ ในเมื่อพี่ๆ ก็กลับไปต่างประเทศแล้ว คิดไปก็เท่านั้น

บทแทรก

ละครสั้นบทที่ 4 พระเอกที่ดีต้องช่างสังเกต

ไอ้ห้องบ้า! ทำไมปากกับใจไม่ตรงกันอย่างนี้วะ!

ถ้าถามว่าผมรู้ตัวตอนไหน ก็คงเป็นตอนที่ไอ้ดินชะงักกึกตอนที่เห็นน้องวาเดินอยู่ในห้องกับเด็กผู้ชายคนหนึ่ง

ผมเห็นภาพนั้นก็แค่เลิกคิ้วอย่างแปลกใจ แต่ไม่ได้คิดอะไรมาก เพราะน้องวาก็กลัว ไม่กล้าแอบมีแฟนลับหลังผมแน่ๆ

แต่ไอ้ดิน...ไอ้คนที่ปกติจะใจเย็นกว่าผมกลับยื่นมือไปเหมือนรูปปั้น และ...มันคงไม่รู้ตัวแน่ๆ ว่าแสดงสีหน้าอย่างไรออกมาก

แต่ผมเห็นชัด...ชัดจนมากๆ...

“เฮ้ย!” ในที่สุดผมก็ทนไม่ไหว หน้ามันนิ่งเหมือนไร้อารมณ์แท้ๆ แต่กลับทำให้คนอยู่ใกล้ๆ อย่างผมรู้สึกตึงเครียดได้ “ไปพักไหม”

ไอ้ดินถอนสายตากลับมา แววตาของมันกลับมาเหมือนเดิม

“หักทำไม น้องวาก็ต้องมีสังคมของตัวเองบ้าง”

เอ้อ...ผมแทบโคลงหัว คำพูดกับสีหน้าเมื่อก็มันไม่เข้ากันเลยนะโว้ย!

พมกำลังคิดว่า จะกระตุ้นอย่างไรให้ไอ้ดินมันรู้ตัว แต่วันต่อมา มันกลับปกป้องสาวน้อยหมวกแก้วโดยการประกาศก้องว่า เด็กนั้น

เป็นแฟน

ผมอึ้ง...ไม่ใช่ตกใจที่ดินมีแฟนก่อน ไม่ได้สะเทือนใจที่ยังไม่ทัน
จ่งจิบก็ถูกแย่งสาวที่ถูกตาไป

สิ่งที่ทำให้ผมเงยบไปคือ...แล้วไอ้ที่ผมเห็นเมื่อวันก่อนมันคืออะไร
ไอ้ห้องไม่เอาไหนเอ๊ย! หลอกตัวเอง แล้วยังไปหลอกคนอื่นอีก
ผมจะอย่างไรกับมันดี

โสดดีที่มันไม่หลอกผู้หญิงนาน ผมแอบไปรู้ว่า หลังจากนั้น
ไอ้ดินก็พูดขอโทษพลอย บอกว่าสถานการณ์พาไปเท่านั้น ไม่ได้คิด
จะทำให้พลอยเสียชื่อว่าเป็นแฟนมัน

ผมเจอหน้าสาวน้อยคนนั้นภายหลัง เจอหน้าเซตๆ สายตาที่มอง
ข้ามหัว ผมเลยอดไม่ได้

“หวังสูง ก็ตกลงมาอีก ไอ้ดินมันไม่ชอบผู้หญิงอย่างเธอหรอก”
และนั่นเป็นครั้งแรกที่ผมโดนผู้หญิงชกจริงๆ เพราะครั้งนี้
ไม่มีห้องวาหรือไอ้ดินคอยห้ามทัพอีกแล้ว

แต่ผมไม่เสียใจหรอกนะ ผมพูดความจริงนี้...เพราะถ้าไอ้ดิน
ชอบผู้หญิงอย่างห้องวา พลอยขวัญที่อยู่คนละขั้วจึงไม่น่าจะอยู่ในสายตา
อยู่แล้ว

และเพราะรู้นิสัยห้องวาดี รู้ว่ามันไม่กล้าแตะคู่มัน (แบบ
ผิดกฎหมาย) ของผมร้อยเปอร์เซ็นต์ ผมเลยเปิดโอกาสให้มันเต็มที
โดยการเปิดตัวแฟนก่อน มันจะได้ทำอะไรได้สะดวก

ปากผมคันมาก แต่ก็สั่งสอนไอ้ดินตรงๆ ไม่ได้ว่า...ห้องวาตัวน้อย
ชื่อเช่อกมาก ถ้าไม่รักจริงๆ แม่เจ้าประคุณคงไม่มีทางรู้ตัวไปทั้งชาติแน่ๆ

แต่ร่อยอย่างไรมันก็ไม่รักสักที จนผมเลิกกับแฟนแล้ว มันก็ยัง
ทำเฉย...เง่าที่สุด!

คงเพราะรู้สึกสะกิดใจ ผมเลยแอบจับตามองไ้ดินเวลามันอยู่
กับน้องวามากขึ้น

ตัวน้องวานั้นแทบไม่ต้องพูดถึง เคยรับรู้อะไรกับเขาบ้าง ใช้ชีวิต
ใสรๆ เล่นสนุกไปวันๆ

ส่วนไ้ดินก็วางท่าเหมือนเคย

ผมคิดว่าคิดมากไปเอง จนกระทั่งมาต่างประเทศ ถึงได้รู้ว่าไ้ดิน
โทร.ไปคุยกับน้องวาทุกสัปดาห์ที่ไม่มีขาด คุยยาวบ้าง สั้นบ้าง แล้วแต่
สะดวก แต่ไม่เคยละเลย ทั้งที่กับผม อยู่ประเทศเดียวกันแท้ๆ แทบจะ
ไม่ได้คุยกัน

ตอนแรกผมก็คิดว่าไ้ดินยังโกรธที่ผมทะเลาะกับพลอย...

แต่ใช้เวลาสักพักผมจึงเริ่มรู้สึกว่ มันแค่เล่นไปตามน้ำ ไม่ได้
จริงจังกับความรักรักเท่าไร ประเภทอยู่ห่างก็ห่างไป ไม่โยยหา
ไม่โทร.หา เดือนหนึ่งมันโทร.หาพลอยสักครั้งเองมั้ง

ผมไม่ได้ตั้งใจจะแหย่มัน แต่พอกลับไทย เห็นมันทำหน้าที่สนธิ
เมื่อรู้ว่ากลับมาครั้งนี้จะไม่ได้เจอน้องวา เพราะน้องวาไปเข้าค่าย
ผมก็อดแหย่มันไม่ได้

คาดไม่ถึงว่ามันจะกลายเป็นเรื่องใหญ่โต เพราะไ้ดินสวนกลับมา
เรื่องผมไม่เป็นคู่หมั้นที่ดี

ผมไม่ได้ตั้งใจจะทะเลาะกับมัน แต่จะเอาอะไรกับคนอารมณ์ร้อน
อย่างผม พอถูกกระตุ้นก็กลายเป็นเรื่องยาวถึงขั้นชกต่อย

โชคดีที่คนทั่วไปดันลือว่ เราทะเลาะกันเรื่องพลอย

แต่บางทีอาจจะไม่ใช่โชค น่าจะเป็นไ้ดินนั่นแหละปล่อยข่าว
เพื่อกลบบเกลื่อนว่เราทะเลาะกันเพราะผมดันไปแทงใจดำมันเรื่องน้องวา

กว่าไ้ดินจะใจอ่อนยอมกลับมาพูดกับผมอีกครั้งก็หลายเดือน...
ไ้น้องชายซึ่งอ่อนแอ!

